

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' — ΕΤΟΣ 22ον

ΓΡΑΦΕΙΑ

Οδός Σωκράτους 2 και' Αρσάκη 4

Διευθυντής - Εκδότης

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εξώτερο, Απλή Έκδοσις Λρ. 12

» Πολυτελής » 16

Εξώτερο, Απλή » Φρ. 15

» Πολυτελής » 20

ΠΡΟ 20,000 ΕΤΩΝ

Ι άνδρες ύψηλοί, ρωμαλέοι δασύτριχες, δλίγοι διαφέροντες από τας γυναίκας, τας οποίας καλύπτει μακρό και πυκνή κόμη. Οι οφθαλμοί των προεξέχονσι, τὸ μέτωπον εἶνε μικρόν και τὰ χεῖλη προτεταμένα, οἱ δόδοντες ὀξεῖς και ἀποκεκαλυμμένοι, οἱ δὲ μύωνες τεταμένοι, ὡς χορδαί. Ὑπό τὸ

παχὺ ὀστούν τῶν κρανίων των ἡ ἰδέα ἐμφωλεῦει ὡς ἀμυθρὸς σπινθήρ. Τὰ αἰσθήματα και ἡ ἀγωγή των ἐξαρτῶνται ὑπὸ τοῦ φόβου, τοῦ ἔρωτος και τῆς πείνης. Ἡ μεγαλύτερα και σχεδὸν ἡ μοναδικὴ φροντίς των εἶνε πῶς νὰ φρονεῦσῃσι τὰ πρὸς τροφήν των ζῶα και πῶς νὰ ὑπερασπισθῶσι κατὰ τῶν

ἀγρίων θηρίων. τὰ ὁποῖα ἡ πείνα ὤθει κατ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν φροντίδων αὐτῶν και τῆς ἀνάγκης οἱ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι ἐσχημάτισαν ὁμίλους και οὕτω ἐγενήθη ἡ πρώτη ἴδρυσις μιᾶς κοινωρίας, ἐκ τοῦ γνωστοῦ ρήματος «ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει».

Τὸ ἐνδυμὰ των ἀποτελεῖται ἀπὸ μηλωτὰς ζῶων, τὰ δὲ ὄπλα των, δι' ὧν ἀγωνίζονται καθ' ἑλθῆς τῆς φύσεως, εἶνε ἀπλοὶ χάλικες λείοι και ἀειδεῖς, δι' ὧν ὀπλισμένη ἡ πυγμὴ κτυπᾷ, χάλικες ἐσφηνωμένοι ἐπὶ χονδρῶν κλάδων και σχηματίζοντες τὰς πρώτας ἀξίνας και πελέκεις, και τέλος δζώδη ρόπαλα. Ἡ διάλεκτος αὐτῶν ἔχει ὀλίγας λέξεις, ἐπιφωνήματα, ἀπομυμήσεις θορύβων και χειρονομίας.

ΠΡΟΣ ΘΗΡΑΝ

Προπορεύονται οἱ νέοι μὲ τοὺς ἀθλητικοὺς ὤμους. Τὸ ἀέτιον βλέμμα των ἀκολουθεῖ πᾶν ἔχρος τοῦ ἐδάφους και οἱ ρῶθωνές των εἰσπνέ-

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Οἱ ἔλικτοι ἄνδρες τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς φέρουσι πρὸ τοῦ πατριάρχου τὴν λείαν τῆς κοπιώδους ἡμέρας των.

οι πασαν δαμήν, ην ο άνεμος φέρει. Δύναται να γνωρίζωσιν από μακράν, ότι κάποιον τό πληγήος έδαφος ρήγνυται, την πτησίον ενός άρπακτικού, τό βαρύ βάδισμα της άρκτου και του ρινοκέρωτος. Ακολουθοῦσιν οί γέροντες και αί γυναικες, κώπουσιν εκ του φορτίου του τέκνου των, διαρ επί του έμου φέρουσι.

Τό μέρος όπου έχουν θέσει την παγίδα είνε μικρόν εις τό θρία της κοιλάδος των. Τραχείαι δρχαι ποταμού, λόφοι απότομοι πυκνόφυτοι και βράχοι ύψηλοί, τάντα κεκαλυμμένα ήδη υπό της χιόνος, αποτελούσι τό τοπίον τουτο, πλαισιούμενον μακράν υπό μιας σκοτεινής γραμμής σβυνομένης εις τόν ορίζοντα, εκ δάσους πευκών. Ανωτέρω αί φλόγες ενός ήφαιστείου πυρακτούσι τόν αήθερα. Αυτό τό στροβιλιζόμενον πύρ είνε ο φύλαξ των παρθένων εκείνων χωρών. Οδδεις άνθρωπος, οδδεν ζώον τολμά να σιρέψη εκείσε τό βήμα του.

Τό τρομερόν τουτο μεγαλείον της φύσεως τούς τρομάζει. Πολύ δέ πέραν των πεπυρακτωμένων χωρών, άλλοι άνθρωποι περιπλανώνται, νομάδες, ζώοντες άλλους αιώνας και εξαφανίζόμενοι εις τί άγνώστους αίτιας επί της εσθρίας γης, εν μέσω έχθρικής ζωικής φύσεως.

Αίφνης άλλα βήματα μακράν των κυνηγών, εις γήνη ύπαύται εκ του έδαφους έγκαταλείπων την λείαν του. Αλλά ρωμαλέος τις μίραξ, ταχύτερος και του άνέμου εκτινάσσει διά σφενδόνης τω λίθον και τό μέγα πτηρόν αναστρέφόμενον αγωνιωδώς εν τώ άνερί, καταλίπει με την πέτρυγα τεθλασμένην. Έκαστος των κυνηγών κατέστη ειδικός εις ωρισμένην θήραν. Ο μόν διακρίνεται εν τη πάλη σώματος προς σώμα με την άρτηον, άλλος εν τη άλεια είνε επιτηδειότατος και έτερος εν τη άγρα των πτηνών, ενώ άλλοι επιτηδεύονται εις την κατασκευήν λιθίνων εργαλείων και δπλων. Μεταξύ των καλούνται συνήθως δι' ονομάτων απομοιμονμένων τās κρυφάς των ζώων και πάντες ήδη σπένδουσιν ορεγόμενοι την λείαν, δ αλληκίζονται και κυλοῦνται. Αλλά ή εμφάνισις του γέροντος πατριάρχου, με την μεγάλην λευκήν γενιάδα καταπραίνει τούς εξημμένους νέους. Ο γέρον είνε σεβαστός, είνε ως ο Θεός των, ο δικαστής και ή θέλησίς του εκτελείται. Λαμβάνει τό εργαλειωθέν πτηρόν και τό αποδίδει εις όν άνήκει.

Ηδη πλησιάζουν εις τόν τόπον της παγίδος. Παρά τόν ποταμόν ο πάγος είνε τεθραυσμένος ύπο των βαρέων βημάτων μεγάλων ζώων, κατελθόντων να αφέσωσι την δίψαν. Οί άνθρωποι γνωρίζουσι πόσον τερατωδώς μεγάλη είνε τά θηρία ταῦτα και ή προή των σταματῶ εξ αγωνίας.

ΠΛΗ ΜΑΜΜΟΥΘ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Οί πρώτοι καταφθάσαντες έρπουσι με τās λόγχας προτεταμένας. Οσφραίνονται τόν κίνδυ-

νον, γνωρίζουν ότι ο λάκκος έδόμενος θηρίον τι. Ακούουν κλάδους συντριβομένους και εκ του χαινοντος στομιούν εξέρχεται προβοσκίς, ως ύφης χονδρός ελοπνέων θορυβωδώς. Οί άνθρωποι δίδουσι θάρρος μεταξύ των και τά μικρά παιδιά αναρριχώνται επί των δένδρων, δια να ιδωσι καλλίτερον.

Τό συλληφθέν είνε γιγάντειος μαιμούθ. ύφους τεσσάρων περίπου μέτρων, ο βασιλεύς της φύσεως, λόγω των διαστάσεων και της δυνάμεώς του. Η προβοσκίς του εκφυσώσα τήκει την επί του έδαφους χιόνια και οί πελώριοι δδόντες του καμπυλούμενοι στρέφονται πολύ υπερθεν της κεφαλής του.

Ο έλέφας οδδεν σημεῖον άρχής εκδηλοῦ διά την σύλληψίν του, άλλα μάλλον εκπλήξιν άδθων. Ζητεί άκόμη διέξοδον και δέν δύναται να πιστεύσει, ότι αυτά τά άνθρωπάδια ήσαν οί καταδρομείς του. Τείνει την προβοσκίδα του, ως να ζητή βοήθειαν παρ' εκείνων, οκτινες πεινώντες έβλεπον σάρκας δι' ήμέρας πολλάς, γυμνοί όντες έβλεπον τρίχωμα δια να σκεπασθώσι και χαυλιόδοντας προς κατασκευήν δπλων.

Τέλος ζωηρός τις νέος, πρώτος τολμά να ρίψη την λόγχην του επί των πλευρών του έλέφαντος. Τό μεγαθήριον μόλις ήσθάνθη την ελαφράν επαφήν του, ήρκέσθη να τινάξη τά δίκην μεγάλων ριπιδίων οτά του, παρατηρούν τόν μικρόν έχθρόν του δια τό κvanoῦ μικροῦ οφθαλμοῦ του. Ολοι τότε όμοῦ ήρχισαν ρίπτοντες λίθους, βέλη και λόγχας. Απαθής ειόέτι ο έλέφας εκ των νυγμάτων των εντόμων, τά όποια αισθάνεται, διασκεδίζει συλλέγων δια της προβοσκίδος του τās επί των πλευρών του λόγχας και θραύων αυτάς ως καλάμους.

Αίφνης λίθος ριφθείς ύπό επιτηδειοτάτου χειριστοῦ της σφενδόνης εξορύσσει τόν άριστέρόν οφθαλμόν του μαιμούθ, οστις τώρα μόλις εννοεί περι τίος πρόκειται. Η προβοσκίς του τανύεται ύψηλά και μνηκθμός όμοιος προς άλλεπάλληλον εκρηξιν κεράνου δοσει τόν άνερα, ή δε τίγρις και ο λέων τρέμουσιν εις τās φολεάς των. Ο μαινόμενος έλέφας στρέφεται περι αυτόν και δια τό απομείναντος στίλβοντος οφθαλμοῦ του ζητεί εκδίκησιν. Η προβοσκίς του άκαταπαύτως στρεφομένη προς τά χείλη της τάφρου ήρπασεν ένα άνθρωπον από του ποδός. Ως τρώπαιον τόν διασεiei ύπέρ την κεφαλήν του, έπειτα τόν κυτῶ επί των βράχων και τέλος άμορφον όγκον σαρκών και οστών τεθραυσμένων τόν ρίπτει εν μέσω των κατεπτοημένων αδελφών του. Εν τούτοις δεύτερος λίθος εξορύσσει και τόν άλλον οφθαλμόν. Τυφλός δε πλέον ο έλέφας δέν δύναται ν' αποφύγη τά κυπήματα, ή προβοσκίς του κατεσχίσθη, τό αίμα ρέον πανταχόθεν τόν εξασθενίζει. Τότε ο άθλητικώτερος όλων, κρατών την λιθινήν μάχαιραν ηηδῶ επί του αχένος του θηρίου, ή

φυλή βλέπει εν αγωνία τό ζώον, προσπαθοῦν να κατασυντριψη επί των πλευρών του λάκκον τόν τολμηρόν ίππία, οστις ψύχραιμος και θαρραλέος αποκόπει τό ούς του μαιμούθ, και ήδη προσπαθεί να εμπήξη την μάχαιραν εις τόν αυχένα του. Είνε σκληρός ως βράχος και ο αίχηρός χάλιξ δυσκόλως διαχωρίζει τās σάρκας, ενώ ο δε γίγας άγωνίζεται, κυτῶ δεξιῶ και άριστερῶ, οδδεν δύναται κατά του προσκολληθέντος ανθρώπου οστις τέλος θριαμβεύει.

Η τελευταία πνοή του φεύγει ως οίμογγή, ως παράπονον κατά της φύσεως, ήτις τόν έπλασεν και λοχυρόν και αδύνατον και γίγαντα και νάνον! Πίπτει δε νεκρός ο όγκος, ως ο γηραιός κορμός παμμεγέθους δένδρου, καμφθέντος ύπο του κερανοῦ.

Ιαχάι χαράς και θριάμβου ύπό της φυλής άπάσης ανακημπονται και δορομαῖοι πάντες κατέρχονται προς την πλουσίαν λείαν.

Οί γηραιότεροι κόπτοντι τās άρτηρίας και ροφῶσι τό θερμόν αίμα, ζωογονούμενοι, γυ-

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΜΑΜΜΟΥΘ

Τετυφλωμένος ύπό των λίθων και των ακοντίων ο έλέφας άρπάζει δια της προβοσκίδος ένα των διοκτών του και τόν εκσφενδονίζει κατακερματισμένον.

ναίκες κόπτοντι τεμάχια κρέατων, φέρουσιν έξω και άποθέτουσιν επί της χιόνος, οί δε νέοι καταρίνονται να άποσπάσωσι τούς χαυλιόδοντας και τούς όνυχας.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ο ήλιος δέει και δλαι αί οικογένεια επιστρέφουσιν εις τά σπήλαιά των. Αλλοι φέρουσι δέσμας πτηνών, άνηρημένες από του τραχήλου των, άλλοι βαστάζουσιν επί ώμου δοκούς εξ ών κρέματα πελωρία άρκτος ή ελαφος ή βοός. Αλλος γιγαντώδης τό σώμα φέρει επί του αυχένος τό σώμα ωραίας λεοπαρδάλεως.

Τό σώμα του φονευθέντος συντρόφου κείται επί δοράς άρκτου και όλοι όσοι διέρχονται πρό αυτού τό δσπάζονται, προσκυνούντες τά δπλα του ήρωος. Ο Πατριάρχης των στρέφεται προς τόν έχθρόν δικον του δύοντος ήλίου και έπειτα προς

τās ύψηλās φλόγας του ήφαιστείου και ψιθυρίζει άλλας λέξεις με τās χείρας τεταμένας.

Είνε είδος προσευχής. Είνε τι αίσθημα πίστεως και έλπίδος, λατρία τις προς τό ΑΓΝΩΣΤΟΝ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Η περι του πολικού αστέρος παρατήρησις εγένετο εν Κίνα 2,850 έτη π. Χ.

Η περι εκλείψεως του Ηλίου εγένετο εν Αιγύπτω τό 2,720 και ή περι του Αστερισμού της Υδρας τό 2,306.

Εκ τούτων συνάγεται, ότι ο άνθρωπος πριν ή επινοήση τό αλφάβητον, έμαθε ν' αναγνωσάχη τό μέγα βιβλίον του ουρανοῦ.

Η σημερινή ήμῶν εβδομάς συνέστη πρό 5,000 έτών.

Οί πρώτοι αστρονόμοι ήσαν παίμενες τινές των Ίμαλαίων, οί όποιοι εξήταζον τόν ουρανόν πρό της Ανατολής του Ηλίου και μετά την δύσιν του. Έκα-

μαν παρατηρήσεις επί των φάσεων της Σελήνης και της ήμερησίας πορείας της, επί του Ηλίου και της φαινομενικής κινήσεως του ένάστρου ουρανοῦ, της συντελουμένης εν μυστηρίω και σιγῇ ύπέρ τās κεφαλές ήμῶν. Επί της μετατοπίσεως των ωραίων τήν όραν πλανητών και επί των διαττόντων άστέρων, οστινες άπεσπώντο εκ του ουρανοῦ.

Πρός τούτοις διηρέυνθησαν τά τρομερά μυστήρια των εκλείψεων του Ηλίου και της Σελήνης και τās παραδόξους εμφανήσεις των κομητών.

Ο Πλούταρχος πρό 2.000 έτών περίπου έγραφε πραγματείαν «Περί της όρωμένης της Σελήνης ύψεως».

Ο δε σύγχρονός μας Ίούλιος Βιέρν ως προς τās φανταστικές περιγραφάς των μυθιστορηματικών περιπετειών ανά τούς πλανήτας και την Σελήνην, άπλούστατα έμμήθη τόν πρό χιλιάδων έτών Λουκιανόν Σαμοσατέα, γράψαντα φανταστικόν ταξείδιον, ανά την χώραν του Ενδυμίωνος.

□ □ Ο ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ □ □

("Ορα ελαιοπίδων εικόνα).

Τὸ ζῷον τοῦτο τῆς Ἀμερικῆς, ὅπερ οἱ εὐρωπαῖοι ἀνόμασαν λέοντα καὶ οἱ ἀυτόχθονες τοῦ Περού ἀνόμασαν Πούμαν δὲν φέρει χαίτην, εἶνε δὲ πολὺ μικρότερος τοῦ γνησίου λέοντος, ἀδύνατος καὶ δεύλος.

Δὲν θεωρεῖται ἀδύνατος, διὰ τὸ ἡμέρον κλίμα τῆς μεσημβρινης Ἀμερικῆς, ἐν ἣ διατίεται τὸ θηρίον τοῦτο ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ, οὕτως ὥστε νὰ ἐξαφανισθῇ βαθμῆδὸν ἡ χαίτη του, νὰ μειωθῇ τὸ θάρος του καὶ νὰ σμικρυνθῇ τὸ ἀνάστημα του ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ φαίνεται ἀδύνατος, εἶνε διὰ τὸ ζῷον τοῦτο, ὅπερ διαμένει εἰς τὰς χώρας μεταξὺ τῶν τροπικῶν καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ φύσις φαίνεται τῷ ἡμπόδιον ἀπάσας τὰς πρὸς βορρᾶν ὁδοὺς, εἶνε διὰ διήλθεν ἐκ τῶν μεσημβριωνῶν μερῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα ἔλθῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπὸ αἱ ἡπειροὶ αὗται εἰσὶ κεχωρισμέναι δι' ὑπερμεγέθων θαλασσῶν πρὸς νότον. Τοῦτο ἄγει ἡμᾶς νὰ πιστεύσωμεν, διὰ τὸ Πούμας δὲν εἶνε λέων, ὅστις ἔχει τὴν καταγωγὴν τιν ἐκ τῶν λέοντων τῆς ἀρχαίας Ἠπειροῦ καὶ διὰ βαθμῆδὸν ἐξεφυλίσθη ἐν τοῖς κλίμασι τοῦ νέου κόσμου, ἀλλ' ἐπιπραγματικῶς εἶνε εἰδικὸν ζῷον τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως εἶνε τὰ πλεῖστα τῶν ζῶων τῆς νέας Ἠπειροῦ. Καὶ ἀληθῶς, ὅπότεν οἱ εὐρωπαῖοι ἀνεκάλυψαν τὴν νέαν αὐτῆν Ἠπειρον, εἶρον τὰ πάντα νέα, καθ' ὅσον τὰ τε τετράποδα ζῷα, τὰ πτηνὰ, οἱ ἔχθεις, τὰ ἔντομα, τὰ φυτὰ, τὰ πάντα τοῖς ἐφάνησαν ἀγνωστὰ τὰ πάντα εἶρον διάφορα τῶν ὄσων αὐτοῖς ἦσαν γνωστὰ. Ἐπι δὲ παρίστατο ἀνάγκη νὰ δώσωσι νέας ὀνομασίας εἰς τὰ ὄντα καὶ ἀντικείμενα τῆς νέας αὐτῆς φύσεως, καθ' ὅσον τὰ ὑπάρχοντα ὀνόματα ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βάρβαρα ἢ εὐρισκόν δυσκολίαν νὰ προφέρωσιν αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἐνθυμῶνται. Ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθησαν νὰ δώσωσιν εὐρωπαϊκὰ ὀνόματα, λαμβάνοντες ἰδίως ταῦτα ἐκ τῆς ἰσπανικῆς ἢ πορτογαλικῆς γλώσσης. Ἐν τούτοις ἐδυσκολεύθησαν πολὺ διὰ τὴν διάκρισιν αὐτῆν καὶ ὀνομασίαν τῶν ποικίλων εἰδῶν, ὅπως μὴ δώσωσι καὶ ἕτερον ὄνομα εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος.

Ὁ κ. De la Condamine, ὁδύνητος ἡ ἀδυσκαρῆς παρέχει πλήρη πίστιν, λέγει, διὰ δὲν γνωρίζει, ἐάν τὸ ζῷον τοῦτο, ὅπερ οἱ Ἰσπανοὶ τῆς Ἀμερικῆς ὀνομάζουσι Λέοντα καὶ οἱ ἀυτόχθονες Πούμαν ἀξίζει τὸ ὄνομα τοῦ λέοντος προστίθηθαι δέ, διὰ οὗτος εἶνε πολὺ μικρότερος τοῦ λέοντος τῆς Ἀφρικῆς καὶ διὰ τὸ ἄρρηκτον δὲν φέρει χαίτην.

Ὁ δὲ Eyasier λέγει, διὰ οἱ καλούμενοι λέοντες ἐν Περού εἶνε πολὺ διάφοροι τῶν λέοντων τῆς Ἀφρικῆς, διὰ δὲν φέρουσι οὐτε τὸ μέγεθος τούτων, οὐτε τὴν ὑπερφημίαν καὶ θηριωδεῖαν, οὐτε τὴν μεγαλοπρέπειαν δὲν ἔχουσι δὲ χαίτην καὶ σνηθίζουσι ν' ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν δένδρων, διὰ ὅπερ τὰ ζῷα ταῦτα διαφέρουσι πολὺ τῶν λέοντων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας.

Ὁ Buffon βεβαιοῖ, διὰ ὁ τύπος τοῦ σχήματος τῶν ζῶων τούτων δὲν εἶνε ἀναλλοίωτος, διὰ ἡ φύσις αὐτῶν δὲν εἶνε σταθερὰ καὶ διὰ δύναται νὰ ποικίλῃ καὶ νὰ μεταβληθῇ ἀπολύτως ἐκ τοῦ χρόνου.

Τὰ ἥτιον ἀτελεῖ εἶδη, λέγει οὗτος, μᾶλλον ἀσθενῆ, μᾶλλον βαρῆ, ὀλιγώτερον ἐνεργητικὰ καὶ ὀλιγώτερον κατηρησιμὰ κατὰ κτλ. ἐξηφανίσθησαν ἤδη ἢ μέλλουσι νὰ ἐξαφανισθῶσιν. Οὕτω ἐξηφανίσθη ὁ μαμμουθ, ὅστις ἄλλως τε ἦτο ζῷον ὀγκῶδες καὶ ἰσχυρὸν. Ἐν ταυτῷ ἐννοεῖται εὐχερῶς πῶς ἐξηφανίσθησαν τὸσαῦτα ἄλλα μικρὰ εἶδη ἀσθενέστερα καὶ ἥτιον σημαίνοντα, ὡς καὶ πῶς ἐξηφανίσθησαν, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὐδὰμῶς ἴχνη καὶ οὐδὲν σημεῖον τῆς πεπερασμένης αὐτῶν ὑπάρξεως. Πολλὰ ἄλλα εἶδη ζῶων ἠναγκάσθησαν νὰ μετατραποῦν ἐκ τῆς φύσεώς των, ἥτι καὶ τελειοποιήθησιν ἢ νὰ ἐκπέσωσι συνεπείᾳ τῶν μεγάλων μεταβολῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ὑδάτων, ἐκ τῆς στασιμότητος ἢ καλλιερῆς τῆς φύσεως, ἐκ τῆς μακρᾶς ἐνεργείας ἐνὸς κλίματος ἐννοϊκοῦ ἢ βλαβεροῦ, εἰς τρόπον ὥστε τὴν σήμερον τὰ ζῷα ταῦτα δὲν εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὅσα ἦσαν ἄλλοτε.

Συνεπῶς δὲν θεωρεῖται ἀδύνατος, διὰ χωρὶς ν' ἀναστρέφωμεν τὴν τάξιν τῆς φύσεως, πάντα τὰ ζῷα ταῦτα τοῦ νέου κόσμου δὲν εἶνε ἄλλα ἢ ἐκεῖνα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἐκ τῶν ὁποῖων κατάρχονται. Ὁ Buffon ἐξακολουθεῖ φροσῶν, διὰ ἀποκεχωρισμένα ὄντα ἐκ μεγάλων θαλασσῶν καὶ ἀδιαβάτων γαιῶν ἔλαβον σὺν τῷ χρόνῳ ἀπάσας τὰς ἐντυπώσεις, ὑπέστησαν δὲ ὅλας τὰς συνεπείας τοῦ νέου αὐτοῖς κλίματος, ἀποκαταστάθησαν ἐν τέλει ἐλαττωματικὰ διὰ τῆς μετατροπῆς τῆς φύσεώς των. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει νὰ μὴ θεωρῶμεν ταῦτα σήμερον ὡς ζῷα ἄλλοτριου εἶδους· οἰαδήποτε δὲ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς διαφορᾶς των ταύτης, εἶτε τοῦ χρόνου, τοῦ κλίματος ἢ τῆς γῆς, εἶτε καὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν διαπλάσεως, ἢ διαφορὰ ἐκ τούτου δὲν εἶνε ἥτιον πραγματικῆ. Ἡ φύσις, λέγει ὁ Buffon εἶνε μία κίνησις συνεχῶς ροῆς. Ἀρκεῖ δὲ εἰς ἡμᾶς ν' ἀνατρέξωμεν αἰωνῶς τινας

ὁποῖον ἢ ἐμπροσθεν ἡμῶν, ἵνα ἀναζητήσωμεν ὁποῖα ἦτο καὶ ὁποῖα μέλλει νὰ καταστῆται ἢ γῆ μας.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν ταύτην ἐπαναλαμβάνομεν, διὰ τὸ ζῷον τοῦτο σήμερον δὲν εἶνε λέων, καθ' ὅσον τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ, ἢ ἔλλειψις τῆς χαίτης, τὸ ἐλάττωμα τῆς τολύπης ἐν τῇ οὐρᾷ, τὸ διάφορον χρῶμα του καὶ ἡ διαφορὰ ἐν τοῖς ἡθεσιν αὐτοῦ διακρίνουσι τούτον ἀπὸ τοῦ λέοντος. Εἰς τὰς σνηθείας δὲ αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἡ διαφορὰ, διὰ ὁ λέων οὐδέποτε πηδᾷ ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐνῷ ὁ Πούμας ἀναρριχᾶται διὰ πηδημάτων καὶ εἰς ὑψος ἕξ καὶ ἐπὶ μέρων. Τὸ μήκος τοῦ σώματος τοῦ ἐφήβου Πούμα εἶνε ἐνὸς μέτρου, ἢ μακρὰ οὐρὰ του καταλήγει λεπτινομένη μέχρις ἐξήκοντα ἑκατοστῶν, τὸ δὲ ὕψος αὐτοῦ εἰς τοὺς ὤμους εἶνε μέχρις ἐξήκοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου χαίτην δέ, ὡς προείπομεν, δὲν φέρει οὐδὰμῶς. Τὰ κατώτερα δὲ μέρη αὐτοῦ εἰσὶ ἀνοικτότερα, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῶν ὠτων λευκόν, ἢ δὲ ἄκρα τῆς οὐρᾶς μελανή.

Ὁ Πούμας διατίεται ἀπὸ τῆς Παταγονίας μέχρι τοῦ Καναδά, τόσον ἐν τοῖς βοτανόδεσι μέρεσιν, ὅσον ἐν τοῖς δάσεσι καὶ τοῖς ὄρεισι, ὅπου εὐρέθησαν ἴχνη μέχρις ὑψους τριῶν χιλιάδων μέτρων. Προτιμᾷ ἐν τούτοις τὰ δάση, ὅπου ἡ ἀγαπητοτέρα αὐτοῦ θήρα συνίσταται εἰς τὸ νὰ διαμένῃ ἀκίνητος καὶ κεκρυμμένος μεταξὺ τῶν φύλλων καὶ νὰ ἐπιπίπτῃ δι' ἐνὸς πηδημάτων ταχύτητα ἐπὶ τῆς διερχομένης λέας του.

Ἐνίοτε δὲ καταδιώκει καὶ τοὺς πιδῆκους ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ὅς δὲ ὅπως ἕνεκα τῆς ταχύτητός των δὲν κατορθώνει πάντοτε νὰ συλλαμβάνῃ. Συμπληροῖ ὁμοίως τὴν λείαν του καὶ διὰ στρουθοκαμήλων, ἐλέφρων καὶ ἄλλων μικρῶν παρομοίων μαστοφόρων.

Σπανιότατα ὁ Πούμας προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον· ὅταν ὁμοίως κατατρέχεται ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῷ παρουσιάζεται ἐννοικὴ περίστασις, δὲν φείδεται καὶ αὐτοῦ. Συνήθως κρύπτεται μεταξὺ τῶν κλάδων δένδρου τινὸς καὶ μόλις διέλθῃ ὁ ἄνθρωπος ἐπιτίθεται καὶ τὸν φρονεῖ. Ἐν τούτοις οἱ θηρευταὶ λέγουσιν, ὅσαίς ὁ ἄνθρωπος προσβλέπει τὸν λέοντα τούτον καὶ οὗτος παρατηρεῖ ἐπίσῳν αὐτόν, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀλλὰ τοῦναντίον τὸ θηρίον ἀπομακρύνεται. Διηρῶνται δὲ, διὰ εἰς ἄγγλος περιπλανηθεὶς ἐν τῷ δάσεσι καὶ ἀποκαμῶν ἐκ τοῦ κόπου, ἔστη ὀλίγον, καθῆσας ὅπως ἀναπαυθῆ παρὰ τινὶ δένδρῳ. Μετ' ὀλίγον ὁμοίως ἤκουσε μηχανῆδων φοβερῶν καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἐξελπίσθη καὶ καταλήφθη ὑπὸ τρόμον, ὅταν εἶδεν ἀπέναντι του ἕνα Πούμαν ἰστάμενον πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀκινήτως παρατηροῦντα αὐτόν ἐπίσης μὲ ἐκπλήξιν. Ἀμέσως τότε ὁ λέων ὁπισθοδρομήσεν ἡσύχως ὀλίγα βήματα καὶ εἶτα ἀπεμακρύνθη ταχέως ἐκείθεν.

Μεγάλως ζήμιας ὁ Πούμας ἐπιφέρει εἰς τὰ

ὕλητικα κτήνη τοῦ ἀνθρώπου· μόσχου, πῶλοι, ὄνισκοι, χοῖροι, ὄρνιθες κτλ. καταβιβρῶσονται. Προτιμᾷ ὁμοίως τὸ αἷμα τοῦ κρέατος, διὰ πίνει μετ' εὐχαριστήσεως τὸ τοῦ λαιμοτομουμένου προβάτου· ἀφίνει τὸ κρέας ἄδικτον, καὶ εἶτα μεταβαίνει εἰς ἄλλο πρόβατον. Ἐβεβαιώθη, διὰ ἐν μιᾷ νυκτὶ κατεσπάραξε καὶ ἐπεν οὕτω τὸ αἷμα πενήκοντα προβάτων.

Πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ Πούμα ἐκ τῶν ποιμνίων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου καὶ ἐν τῇ Σιέρρα τῆς Μεντόζας, πηγνύουσι ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ διαμερίσμασιν ὅπου φυλάττουσι τὰ ὑλητικὰ ταῦτα ζῷα τῶν ὁ ἄνθρωποι ἐν ὄρα νυκτός, πασοῦλους, ἐφ' ὧν τοποθετοῦσι κρῆνια προβάτων, ἕτινα χρησιμοποιοῦσι πρὸς εἰδοποίησιν τοῦ καταστροφώδους ὁποῖον τέλος τὸν ἀναμένει, ἐάν τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Τὸ κρέας τοῦ Πούμα τρώγεται μετ' εὐχαριστήσεως εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου εὐρίσκεται τὸ ζῷον τοῦτο· μάλιστα δὲ θεωροῦσιν αὐτὸ τετραπὸν. Πολλοὶ δὲ προτιμῶσιν αὐτὸ τοῦ μόσχου.

Ὁ λέων οὗτος συλλαμβανόμενος ἐν ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ δὲν ὑποφέρει τὴν δουλείαν, ἀρνεῖται πᾶσαν τροφήν καὶ ἀφίεται ν' ἀποθνήσκῃ τῆς πείνης. Ἐν μικρᾷ ὁμοίως ἡλικίᾳ ἐκόλωσε ἐξημεροῦται, τρέφεται διὰ κρέατος ὀμοῦ καὶ γάλακτος καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, ὁπότεν πεινᾷ, τρώγει ἐξημερῶσιν φυτόμας ὀσείας. Τὸ περιεργόν δὲ, διὰ δέχεται εὐχαρίστως θωπέας, ὅπως αἱ γαλαὶ καὶ οἱ κύνες καὶ ἀφοσιοῦται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐθιζόμενος μάλιστα νὰ περιφρονῆται ἐν τῇ οἰκίᾳ του, μὴ θέλων ποσῶς ν' ἀπομακρυνθῆ αὐτῆς. Ἀλλὰ ἐάν τύχῃσι πλησίον πτηνὰ, ἰδίως ὄρνιθες δὲν ἀντέχει εἰς τὸν πειρασμὸν, ἀλλὰ τὰς καταβροχθίζει. (Ἐκ τοῦ Ἰταλικῷ) Φ. Β.

ΔΕΝ ΕΗΜΕΡΩΝΕΙ

Ροδάκη καὶ δροσοστόλουστη αὐγὴ πού τὸ σκοτάδι ἀφίεται νὰ περᾶσῃ καὶ εἰς τὴν πλάσι δίνεις νέα ζωὴ ἐλπίδα καὶ χαρὰ γιὰ τὸ γέλασῃ.

Εἰς τὰ τερπνογλυκύφωνα πουλιὰ τὴ δύναμι τοὺς δίνεις νὰ τινάζουν τὰ μουδιασμένα ἄπ' τὸν ὕπνῳ τους φτερά καὶ τὸ γλυκὸ τὸ ταῖρι τους νὰ κρᾶζουν

Εἰς τὰ κλεισμένα ρεῖθρα σταὶς μουσικίαις, τὰ χνουδιασμένα φύλλα τους ν' ἀπλώσουν καὶ ἄπ' τὸ βαρὺ σκοτάδι τῆς νυκτός τὴ χρυσομένη αὐρα νὰ μυρῶσουν.

Τοῦ κουρασμένου ναύτη, τοῦ βροσκοῦ γεμίσεις τὴ καρδιά τους ἄπ' ἐλπίδα εἴσαι γλυκεῖα, ὦ!! ὄρα τῆς αὐγῆς ὄσο δειλὰ καὶ ἂν βγάλης καθ' ἀκτίδα

Εἰς ὅλα δίνεις ὑπαρξί, ζωὴ, τὴ πλάσι ὄλη βαλσαμώνεις μόνο γιὰ μὲ χροσόχρωμη αὐγὴ μέρα, ποτὲ δὲ ζήμερῶνεις!!!

Ζάννης

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Ο υπνωτισμός είναι φαινόμενον υπό δόρα-
του παραγόμενον δυνάμεως, όπερ πολλοί δια-
φοροτρόπως εξηγοῦσι καὶ οἱ μὲν ἕλιονται ζη-
τοῦσι νὰ προσδώσωσι αὐτῷ φυσικὴν ἕλικήν
ὑπόστασιν, ἀπῆλθουσιν δὲως πρὸς τὰ ποικίλα
τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐκδηλούμενα φαινόμενα, οἱ δὲ
θεόσοφοι καὶ πνευματισταὶ ἀποδίδουσι ταῦτα εἰς
δόρατους πνευματικὰς δυνάμεις. Ἀμφότερων
δὲως αἱ ἐξηγήσεις εἰσι σφαλεραὶ, ἂν δὲν ἀκο-
λουθῶνται ὑπὸ ἐπανεπιλημμένων πειραμάτων.
Μόνον δὲ οἱ πολυτεῶς πειραματιζόμενοι δύ-
νανται ἀσφαλέστερον νὰ ἐξηγήσωσι τὸ περιερ-
γον τοῦτο φαινόμενον καὶ τοιαύτην σχετικῶς
ἐξηγήσιν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ὧδε νὰ δώσωμεν.

Ο υπνωτισμός και πνευματισμός ὡς καλοῦν-
ται τὴν σήμερον δὲν εἶναι τι νέον, ὡς τινες νο-
μίζουν. Ἀρχαίῳθεν ἐξησκοῦντο καὶ παλαιό-
θεν οἱ μεμνημένοι ἐπειραματίζοντο, χωρὶς νὰ
ποιῶσι διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ
διαφοροτρόπως νὰ ὀνομάζωσι τὰ ὑπερφυσικὰ
ταῦτα φαινόμενα. Τοῦναντίον καὶ οἱ Ἴνδοι καὶ
οἱ Βραχμάνοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι εἰς θεϊκὰς καὶ
πνευματικὰς δυνάμεις καὶ μεσολαβήσεις ἀπέδι-
δον πάντα τὰ τοιαῦτα φαινόμενα, οἱ δὲ Ἕλλη-
νες ἐπιστημονικώτερον ἐξετάζοντες καὶ διενε-
ροῦντες ταῦτα, ἐκάλονν αὐτὰ ἰε ρ ο υ ρ γ ι α ς.
Τὰ ματεῖα των, Ἐλενοῖνα μυστήρια καὶ Ἀσ-
κληπεία ἦσαν κέντρα τοιούτων ἱερουργιῶν,
θεοῦ δὲ καὶ πνεύματα προσεκάλουν, ἵνα μεσο-
λαβῶσιν εἰς παροχὴν συμβουλῶν, συνταγῶν
πρὸς θεραπείαν νόσων, καὶ ἐξηγήσιν ὁραμάτων,
πρόρρησιν μελλόντων γενέσθαι κτλ.

Πῶς οἱ τότε προσεκάλουν τὰ πνεύματα καὶ
πῶς μετ' αὐτῶν ἐργάζοντο, ἐγράψαμεν ἄλλοτε.
Νῦν θὰ διαπραγματευθῶμεν ἐν ἄλλοις πῶς τὴν
σήμερον ὑπνωτίζουν, ἂν ὁ ὑπνωτισμός εἶναι
ἐπίδρασις πνευματικὴ καὶ τί εἶναι ὑπνωτισμός.

Πᾶς ἄνθρωπος δύναται νὰ ὑπνωτισθῇ, εἴτε
μόνος, εἴτε τῇ συνεργείᾳ ὑπνωτιστοῦ ἢ πνευμα-
τιστοῦ, ὅπερ ἐν καὶ τὸ αὐτό. Δὲν ὑπνωτίζεται
τις, ἐὰν ἀρνήται ἢ ἀντιδρᾷ εἰς τοῦτο. Ἡ ἐγ-
κοίμησις ἢ ὑπνωσις ἐπέρχεται διὰ τῆς δόρασεως,
διὰ τῆς ἐλαφῆς, διὰ τῆς νοερᾶς ἐπιβολῆς ἢ καὶ
προσριβῆς τῶν δακτύλων ἢ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ
μέλλοντος νὰ ὑπνωτισθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπνωτιστοῦ.
Ἐπίσης ἢ προσήλωσις τοῦ βλέμματος ἐπὶ στίλ-
βοντος ἀντικειμένου, λεπτοδεί- του ὥρολογίου
κινουμένου ἢ ζωηροῦ φωτός ἐπιφέρει τὴν ὑπνω-
σιν. Ὁμοίως ἢ διαρκῆς μουσικὴ, ὁ γλυκὺς
θροῦς ὕδατος, ἢ γοητευτικὴ ὀμιλία, ἢ ἀπομό-
νωσις, ἢ δασφρησις ἀρωμάτων κτλ. προκαλοῦσιν
ὁμοίως τὸν τοιοῦτον ὑπνόν.

Ο υπνος δὲως ὄψος καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἐπι-

στημονικῶς περιεργον, δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸν
συνήθη ὕπνον τοῦ ἀνθρώπου, ἐν' ᾧ δὲν ἐκδη-
λοῦνται ἢ τὰ ὄνειρα καὶ αἱ συνήθειαι πνευματι-
καὶ καὶ σωματικαὶ ἐντυπώσεις τῶν ἡμερησίων
γεγονότων καὶ πράξεων, ἀλλ' ἐνέχει φαινόμενα
ὑπερφυσικὰ συσχετιζόμενα πρὸς ὑπάρξεις ὑπερ-
κοσμίου, ἅτινα ἐμβάλλουσιν ἡμῶς εἰς σοβαρὰς
σκέψεις καὶ ἐπινοίας περὶ ὑπάρξεως καὶ ἀνο-
ράτου πνευματικοῦ κόσμου.

Ο υπνωτιστής ἀφοῦ τῇ συναιεσει τοῦ
ὑπνωτισθομένου προβῆ εἰς τὴν ἀποκοίμησιν
αὐτοῦ, εἴτε διὰ τῆς ἀπλῆς ἀφῆς, ἐγγίζων αὐτὸν
εἰς τὰς χεῖρας ἢ τὸ πρόσωπον, εἴτε διὰ τῆς
δόρασεως, παρατηρῶν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς, εἴτε διὰ τῆς προσριβῆς ἢ ἄλλον μέσον,
ἐρωτᾷ τὸν ἐν ὑπνώσει οὕτω διατελοῦντα, ἂν δέ-
χεται νοερῶς ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ὑπνωτιστὴν,
ὅπου θὰ ἐσκέπτετο ἢ ἂν δύναται νὰ τὸν στείλῃ
ὅπου θὰ διετάσσοτο ἢ ἂν δύναται νὰ διαγνώσῃ
ἀπὸ τίνα νόσον πάσχει τις καὶ συντάξῃ ἱατρ.
συνταγὴν. Ὁ ὑπνωτισθεὶς ἀπαντᾷ «ναὶ ἢ οὐ»,
«μετὰ πάροδον τόσων λεπτῶν τῆς ὥρας» ἔσο-
μαι εἰς τὰς διαταγὰς ἢ ἀεπίμενον νὰ κοιμηθῶ
βαθύτερον». Ἀρχεται κατόπιν ἢ ἐκτέλεσις τῆς
διαταγῆς, ἣτις ἐκτελεῖται κατὰ γράμμα ἀσφντί-
ζεται εἴτα ὁ κοιμηθεὶς καὶ δὲν ἐνθυμεῖται τί-
ποτε τῶν ἀνωτέρω.

Πρώτη ὑπόνοια, ὅτι ἢ διανοητικὴ ὑπαρξίς,
ἣτις συνεννοεῖται μετὰ τοῦ ὑπνωτιστοῦ δὲν ἦτο
ἢ τοῦ ὑπνωτισθέντος, δι' ὅπερ καὶ ἐκλήθη ξένη
διανοητικὴ ὄντοτης. Ἐρωτᾷται εἴτα, ἀφοῦ καὶ
πάλιν ὑπνωτισθῇ τὸ ὑποκείμενον, τίς ἐνήργει
πρότερον καὶ ἀπαντᾷ, ὅτι ἦτο τρίτον πρόσωπον
ἐντελῶς ἀσχετον τοῦ ὑπνωτιστοῦ καὶ τοῦ ὑπνω-
τιζομένου. Τοῦτο δὲ ἔδωκεν ἀφορμὴν, ὥστε οἱ
πνευματισταὶ νὰ ὑπνωτίζωσι διάφορα πρόσωπα
m e d i u m κληθέντα τὴν σήμερον, ἣτοι με-
σ ὀ ρ ο υ ρ γ ι α ς καὶ διὰ μέσον αὐτῶν νὰ ἐπικοι-
νωῶσι μετὰ διαφόρων γνωστῶν τε καὶ ἀγνώ-
στον προσώπων ζησάντων προγενεστέρως ἐν τῇ
γῆ μας. Τοσαύτη δὲ εἶνε τὴν σήμερον ἢ ἐπι-
τελεσθεῖσα πρὸδος εἰς τὸν πνευματισμόν καὶ
τοσαῦτα καὶ ποικίλα τὰ ἐπιτηχανόμενα φαινό-
μενα, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, δι' ἡ νοε-
ραὶ ὄντοτητες εἰσὶν αἱ δόρατοι δυνάμεις αἱ συγ-
κοινωνοῦσαι οὕτω μεθ' ἡμῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἰσέτι
δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καθορίσωσι ἐπιστημονικῶς
καὶ ὀριστικῶς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῶν δυνά-
μεων τούτων, ἐπελάβετο ἐσχάτως ἢ ἐπιστήμη
τῆς ἐξετάσεως καὶ τοῦ καθορισμοῦ αὐτῶν. Καὶ
ἤδη ἐν Ἰταλίᾳ, Ρωσσίᾳ, Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ, καὶ
Ἀμερικῇ μετὰ ζήλου ὡρ-σμένα ἐπιστημονικὰ
κέντρα καὶ Σύλλογοι καταγίνονται εἰς τοῦτο,

διάφορα δὲ βιβλία καὶ συγγράμματα ἐκδίδονται
πρὸς διύδοσιν τῆς νέας ταύτης ἐπιστήμης.

Φαινόμενα ἐκ τῆς τοιαύτης ἐγκοιμήσεως ἔχο-
μεν τὰς προρρήσεις, τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σκέ-

μετὰ τὴν παράστασιν αὐτῶν εἰς τὰ φαινόμενα
ταῦτα, τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑπερκοσμίων τούτων
φαινομένων καὶ τὴν ὑπαρξιν ἑτέρας καθαρῶς
πνευματικῆς ζωῆς.

Ο πνευματισμός λοιπὸν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω
παρατηρουμένων ἐν ὑπνώσει φαινομένων, πε-
ριέχει καὶ ποικιλίαν ἄλλων παραδόξων φαινο-
μένων ἐν ὑπνώσει καὶ ἐν ἐξηγηθῶσει τελοῦμέ-
νων, ἅτινα ὡς προείπομεν, συγκαταλέγονται
πάντα εἰς ἐνεργείας καὶ μεσολαβήσεις τῶν ἐκ-
τὸς τοῦ κόσμου τούτου νοερῶν ὑπάρξεων, πνευ-
μάτων ἢ ὁμοίας φύσεως ὄντοτητων, ὡς εἶνε
αἱ κινούμεναι τράπεζαι, οἱ δόρατοι κρότοι, αἱ
μετακινήσεις ἀντικειμένων, ἢ κροῦσις μουσι-
κῶν ὀργάνων, ἢ ὑλοποίησις πνευμάτων, ἢ με-
ταμόρφωσις καὶ ἐξαφάνισις τῶν μεσαζόντων
κτλ. Ὅστε ὑπνωτισμός καὶ πνευματισμός εἶνε
ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὡς ἀπεδέχοιτο τοῦτο
καὶ πάντες ἀρχαίῳθεν.

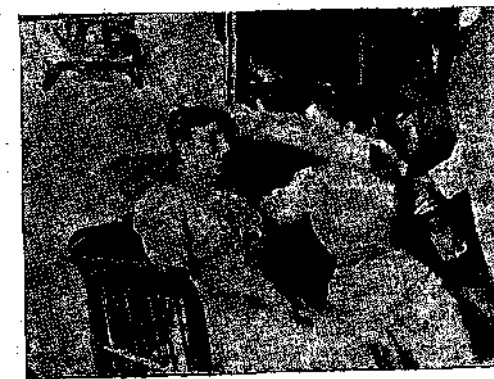
Ἐπὶ τῇ ἐδκαίριᾳ ταύτῃ πρὸς πλείονα διασφ-
ρηνηχτῶν τοῦ ὑπνωτισμοῦ φαινομένων, ἅτινα,

Εἰκὼν 1.

φρων, τὴν εὔρεσιν κεκρυμμένων ἀντικειμένων,
τὴν ἀνακάλυψιν ἀγνώστον τοπειῶν καὶ προ-
σώπων, τὴν διάγνωσιν καὶ θεραπείαν νόσων,
τὴν παροχὴν συμβουλῶν καὶ ὀδηγιῶν, τὴν ἀν-
τίληψιν τῆς σκέψεως τῶν ἄλλων, τὴν ὑποβολὴν
εἰς τὸν κοιμώμενον διαφόρων πράξεων, ζωγρα-
φικῆς, μουσικῆς, ὀμιλίας ξένων γλωσσῶν, κλπ.
Ὅστε ὁ ὑπνωτισμός εἶνε καθαρῶς πνευματισμός,
ἣτοι ἢ ἀρχαία ἱερουργία τῶν Ἑλλήνων καὶ αἱ
μυσταγωγίαι τῶν Ἰνδῶν καὶ Βραχμάνων. Πάντα
τὰ ὑπερφύσικα, μεταφυσικὰ καὶ πνευματιστικὰ
ταῦτα φαινόμενα εἰς ἓνα κλάδον μόνον ἀνάγον-
ται, ὡς θὰ εἴπωμεν παρακατιόντες.

Τινὲς τὰ ἀνωτέρω φαινόμενα ἀνάγουσιν εἰς
τὸν ὑπνωτισμόν, ἅτινα μάτην οἱ ὀλοφροῦντες
προσπαθοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι, δι' εἶνε ἀποτελέ-
σματα ὄψιςμοῦ, φυσιολογικῆς καὶ ὀργανικῆς
καταστάσεως ὀρισμένων ἀτόμων κτλ., καὶ οἱ
ἰσχυρισμοὶ των οὔτοι καταρρέουσι πρὸς τῆς ἐκ-
θέσεως τῶν γεγονότων, ἅτινα οὐδέποτε εἶδον

Εἰκὼν 2.

καὶ ζητοῦσι παραδόξως τὴν ἐξηγήσιν, χωρὶς νὰ
ἴδωσι, ὡς ἠπατήθησαν οἱ Μάξβελ, Φλαμμαριῶν,
Λομπρόζο καὶ ἄλλοι, ὁμολογήσαντες ἐν τέλει

Εἰκὼν 3.

ὡς προείπομεν, εἰσὶ καθαρῶς πνευματιστικὰ
φαινόμενα δηλ. πνευματιστικὰ ἐκδηλώσεις, πα-
ρατίθεμεν ἐναντι καὶ πέντε εἰκόνας ὑπνωτιστι-
κῶν περιπτώσεων, ἃς εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς
στείλῃ ἐκ τοῦ Μονακοῦ ὁ ἡμέτερος φίλος καὶ
Ἰταλὸς πνευματιστὴς καὶ μαγνητιστὴς κ. Τρου-
λα, αἵτινες παριστᾶσι πέντε περιπτώσεις τοῦ
ὑπνωτισμοῦ, ἃς ἀπῆλθουσιν ἐσχάτως καὶ διὰ
τῆς φωτογραφίας ἀπετύπωσε διὰ τὸ ἡμέτερον
περιοδικὸν σύγγραμμα.

Ἡ 1η περίπτωσις παρίστησι τὸν κ. Τρουλα
ὑπνωτίζοντα νέον τινὰ Ἀδοστριακόν, μίαν νέαν
Ἑλβετίδα καὶ μίαν κυρίαν Γαλλίδα.

Ἡ 2α περίπτωσις εἰκονίζει τὸν κ. Τρουλα
ἐρωτῶντα τὴν Ἑλβετίδα, ἣτις εἶνε καλὴ μεσά-
ζουσα, ἐὰν θέλῃ νὰ περιβάλῃ τὴν παρακαθημέ-
νην πάσχουσαν κυρίαν καὶ ἀμέσως ἐγείρεται
αὐτὴ καὶ ἐξετάζει τὴν κεφαλὴν τῆς.

Ἡ 3η εἰκὼν παριστᾷ τὴν μεσάζουσαν ἐπι-
μελουμένην τοῦ πάσχοντος στομάχου τῆς ἀσ-

Εικόνα 4.

θενοῦς περισσότερο τῆς κεφαλῆς καὶ λέγει, ὅτι ἤδη ἡ φίλη αὐτῆ «εἰάθη».

Ἡ 4η ἀπεικονίζει τὰ θηρωτισμένα ὑποκείμενα ἐν πλήρει γαλήνῃ. Ἡ δὲ Γαλλίς, λέγει, ὅτι «εὐρίσκονται πολὺ καλά».

Εικόνα 5.

Ἡ 5η παρίστησι τὴν μεσάζουσαν αἰφνιδίως γελῶσαν καὶ λέγουσαν «εἶμαι ἢ ἀγνωστος, ἐπεριποιήθη τὴν πάσχουσαν». Καὶ ἀφοῦ εἶπε ἄλλα τινὰ ἔτι, ἀπεχαιρέτησεν εὐγενῶς, προσθέτουσα. «Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, φίλοι».

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἀπόδειξις γεωμ. θεωρήματος

Θὰ ἐνθυμηθεὶς ἴσως τὸ γεωμετρικὸν θεώρημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπὶ ἀθροισμα τῶν γωνιῶν ἐνὸς τριγώνου εἶνε ἴσον πρὸς δύο ὀρθὰς γωνίας.

Ἡ ἀπόδειξις τοῦ θεωρήματος τούτου γίνεται καὶ τεχνικῶς μὲ πολλὴν εὐκολίαν καὶ ἀπλότητα, ὥστε καὶ ὁ πλέον ἀγράμματος νὰ τὸ ἐννοήτῃ.

Κόψατε ἐπὶ τινος χάρτου ἐν εἰσδηγῶν τριγώνον, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸ EAF τῆς εἰκόνας. Ἐκείνῳ τὸ ὅποιον θέλομεν ν' ἀποδείξωμεν εἶνε, ὅτι τὸ ἀθροισμα τῶν γωνιῶν 1, 2, 3 εἶνε ἴσον πρὸς τὸ ἀθροισμα

CG καὶ DH . Τέλος διπλῶμεν καὶ τὴν γωνίαν 1, οὕτως ὥστε τὸ σημεῖον A νὰ συμπίσῃ μετὰ τοῦ E καὶ F ἐπὶ τοῦ B . Οὕτω θέλει σχηματισθῆ τὸ ὀρθογώνιον σχῆμα $CGBD$ καὶ καταφανῶς ἀποδειχθῆ, ὅτι καὶ αἱ τρεῖς γωνίαι 1, 2, 3, τελείως ἐφηρμοσθεῖσαι, κατέλαβον τὸν χώρον τῶν περὶ τὸ B δύο ὀρθῶν γωνιῶν.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΜΕΛΑΝΗ ΔΙΑ ΝΑ ΓΡΑΦΟΥΝ ΕΠΙ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ

Διαλύομεν ἀφ' ἐνὸς 20 g. βητίνης καὶ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν νιτροζίνης εἰς 150 g. οἰνοπνεύματος, ἀφ' ἑτέρου 35 g. βόρακος εἰς 250 g. ὕδατος καὶ μετὰ ταῦτα ἀναμιγνύομεν τὰ δύο διαλύματα.

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙ' ΑΣΤΕΡΙΖΟΝΤΑ ΦΩΣΦΟΡΑ

- Σιδηρὸς χουδροκοπανισμίνος 1 g.
- Ἀργίλλιον 2,0 "
- Νιτρικὸν βάρυον 2,2 "
- Ἄμυλον 0,6 "

Ἀπὸ τὴν μάζαν αὐτὴν κάμνομεν ἕνα πλαστικὸν χυλὸν καὶ ἐπαλείβομεν μὲ παχὺ στρώμα μικρὰς σιδηρᾶς ράβδους μήκους 10 ἐκ. μ.

ΠΩΣ ἈΝΑΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Η ΝΟΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Τὴν νοθείαν τοῦ ἀλεσμένου καφέ ἀνακαλύπτομεν ἐν μέρει, ἐὰν βίψωμεν τὸν καφὲν ἐπὶ τινὰ χυρὸν, χωρὶς νὰ γίνεταί μάζα, ὁ δὲ νοθευμένος κατέρχεται ταχέως εἰς τὸν πυθμένα καὶ χρωματίζει τὸ νερὸν ἰσχυρῶς σκοτεινόν.

Ο ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ—Ο ΠΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΕΙΣ ΒΟΛΟΝ - ΠΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΔΗΣ'ΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Διακρίνονται το Νοσοκομείον και Πτωχοκομείον, αι παρά τὴν παλαιάν ὄραϊον οἰκοδομή, τὰ μέγαρον Σαρκοπούλου, Κυριαζῆ, Καρτάλη και ἄλλων πολλῶν, τὸ μέγα ἰδιωτικόν Ἐκπαιδευτήριον τοῦ κ. Νικολαίτου, ἡ νεόδμητος Τράπεζα τοῦ κ. Κοσμαδοπούλου ἐν τῇ κεντρικωτέρῃ ὁδῷ κτλ.

Ἡ τράπεζα αὕτη εἶναι ἀληθῶς ἐν κομφοτέχνῳ. Ὁραϊόν πολυτελὲς κτίριον μὲ πλοῦτον μαρμάρου και διακοσμῆσις πολυτελεῖς, ὄραϊα βραχίονα ἐπιπλα και γραφεῖς κομφοπρεπῆ μὲ πᾶσαν χλιδὴν και εὐάρεσκων τῶν ἐν αὐτῇ ἐργαζομένων και προτερηομένων ἀπαρτίζουσι τὸ ἔλον τῆς νέας ταύτης ἰδιωτικῆς Τραπεζῆς, ἥτις ὄντως τιμᾷ τὸν τόπον και τὸν ἰδούσαντα και καταρτίσαντα αὕτην και ἐργάζεται, ὡς ἀντελήφθη, ὑπὸ καλοῦς οἰωνοῦς.

Εἰσερχόμενος ἀρκετὸς κόσμος εἰργάζεται. Δεξιόθεν και ἀριστερόθεν ὑπάρχουσι δύο ὄραϊα πολυτελεῖς γραφεῖς διὰ τοὺς διευθυντάς, περαιτέρω δὲ κεχωρισμένα δι' ὄραϊων ἐπίσης κηλιωτικῶν χωρισμάτων ἐκτέρωθεν εὐρυχώρου διαδρόμου τὰ ποικίλα γραφεῖς τῆς Τραπεζῆς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους.

Ἐν τῷ ἀριστερόθεν γραφεῖῳ εὐρίσκειτο ὁ διευθυντὴς κ. Κοσμαδοπούλος, πάντοτε πρόθυμος και εὐγενῆς διὰ τὰ περιποιῆται τοὺς ξένους και διδῶν τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίες.

Τὸν συνεχάρην ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ ταύτη και προῶν τῆς Τραπεζῆς του, ἥτις τιμᾷ τὸν τόπον και αὐτὸν προσωπικῶς, συνάμει δὲ ἐξῆρα τὴν φιλοκαλίαν του ἐπὶ τοιαύτῃ διακοσμῆσει μὴ φεισθέντος κόπων και δαπανῶν.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, μοι λέγει, ἀλλὰ πρέπει πάντες ὅσον δυνάμεθα νὰ προσδεύωμεν τὰς ἐργασίας μας διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου.

— Ὁραϊα, εὐγε και ποῖος μηχανικός σὰς ἐφιλοπόνησε τὸσον ὄραϊον σχέδιον;

— Ὁ Χατζηαργύρης μηχανικός, ὁ ὁποῖος ὁμολογουμένως εἰργάσθη μὲ πολλὴν θέλησιν και ἐπιτηδείότητα.

— Ὁραϊα, εὐγε του και εἰς ἀνώτερν.

Τὸ Πτωχοκομείον προῶδευσεν ἐπίσης και προσδεύει πολύ, χάρις τῷ πολεῖ ζήλῳ τοῦ καλοῦ Συμβουλίου του και τῇ ἀκαμάτῳ ἐνεργείᾳ τοῦ βέκτου προέδρου αὐτοῦ, κ. Γ. Κουτσίκου, ὅστις κατῴρθησε τέλος νὰ τὸ συμπληρώσῃ

ἐσχάτως διὰ τῆς προσθήκης τῆς ἐτέρας πτέρυγος τοῦ ὀρφανοτροφείου και τῆς ἀποπερατώσεως και διακοσμῆσεως τοῦ ναοῦ. Ἦδη δὲ τὰ πάντα λειτουργοῦσιν ἀμέμπτως και ὁ Βώλος ἔχει προκομῆσει διὰ χρησιμοῦτάτου φιλανθρωπικοῦ ιδρύματος. Ἐπολείπεται ἔτι και ἡ τελεία ὀργάνωσις και λειτουργία του πρὸς πλήρη ἐκτέλεσιν τῶν ὑποχρῶσεών του ἀπέναντι τῆς κοινωρίας και τῶν ἀσθενῶν και ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ φιλότιμοι ἀποδημόντες ἐν τῇ ξένη Θεσσαλοὶ και ἰδίᾳ οἱ τοῦ Πηλίου ἐγκατεστημένοι ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς δὲν θὰ λείψουν νὰ εἰσφέρωσι και τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τελείαν συμπλήρωσίν του.

Πρὸς τὸ ἐπέρας μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου και ἐκτάκτου συνεργάτου τῆς «Φύσεως» κ. Ν. Μωραίτου ἰατροῦ και ὅπως εὐρίσκων αὐτὸν εὐκαιρον και ἐκείνην τὴν ὥραν ἐξέλυθημεν εἰς περίπατον και τὰ εἶπομεν, ἀλλ' ἠπατήθη, διότι και μὲν εὐτυχῶς εὗρον αὐτὸν ἐν τῇ παρὰ τῇ ὁδῷ Ἐρμοῦ κατοικίᾳ του, ἀλλ' ὡς πάντοτε ἀπασχολημένος ἐν τῷ ἰατρικῷ του μὲ τὴν πολυπληθῆ αὐτοῦ πελατείαν. Τέλος ἐλευθερωθέντος τῆς ἐξόχως φιλανθρωπικῆς αὐτῆς ἐργασίας του, εἰς ἣν ὡς εἰς κολυμβήθραν Σιλωὰμ ἀπὸ πάσης γωνίας τῆς πόλεως τοῦ Βόλου, τῶν περιχώρων και τῆς ὅλης Θεσσαλίας προστρέχουσι τόσο ἀνάπηροι, τόσο ἀσθενεῖς, τὸν εἶδομεν ἐπὶ πλεόν και ἡμεῖς και ἠδυνήθημεν νὰ συνομιλήσωμεν και τὸν ἀπολαύσωμεν. Διότι ὁ κύριος Ἰατρός, ἐνῶ εἶνε μὴ ἐξέχουσα ἐπιστημονικῆ ἐξέχουσι, εἰς βαθὺς χειρουργὸς ἰατρός, ὅμως ἐν ταύτῳ ἐγκαταλείπων τὸ χειρουργικὸν σμιλίων ἢ τὰ θερμάμετρα ἐκ τῶν χειρῶν του, εἶναι εἰς διαχυτικώτατος φίλος, ἀπλούστατος και ἀφελέστατος Ἕλληνα ἀστὴς, ἀν μὴ τέλειος δημοκράτης.

Διὰ τῶν φυσικῶν λοιπῶν και τῶν ἐπικτητῶν προτερημάτων του κατέστη ἤδη ὁ ἀκοφιλῆς τῆς Θεσσαλίας ἐπιστήμων, ὁ λατρευτὸς τῆς χειρουργίας ἰατρός, ὁ ἀείμνηστος Ἰούλιος Γαλιάνης, ἀναβιώσας και δρών ἐν Βώλῳ, Πηλίῳ και Θεσσαλίᾳ σήμερον.

Ναί, ἀνευ ὑπερβολῆς, ὁ ἀγαπητός μας ἰατρός σπουδάζας ἐμβριθῶς και ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του, ἠγαπήθη και ἐξετιμήθη δεόντως ὑπ' ἐκείνης, μέχρι σημείου

ἀπιστεύτου ὑπὸ παντός μὴ αὐτόππου ἢ αὐτήκοος μάρτυρος. Μία θαλασσία ἐκδρομή, ἐν ταξείδιον μέχρι Βόλου, παρέχει τὴν λαμπρὰν πλὴν σπανίαν ἐκείνην εἰκόνα, διὰ τὸν ἡμέτερον τοῦλάχιστον ὀρίζοντα, τῆς ἐπιστημονικῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐργασίας τοῦ ἀεικινήτου και ἀκαμάτου φίλου μας χειρουργοῦ, τοῦ κ. Μωραίτου, και τῆς ἐκ ταύτης ἀκολουθούσης λατρείας αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πατρίδος του εἰς ἐν σύνολον, ἥς πλὴρὴ τὴν σκιαγραφίαν δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἤδη νὰ ἐκτελέσωμεν. Μόνον ὡς σταγόνες ὕδατος ἀς θεωρηθῶσιν αἱ προκομῆσαι γραμμαί, ἀς δι' ἐκεῖνον σήμερον ἀφιερῶμεν.

Τὴν ἐπομένην τῆς εἰς Βόλον ἀφιξέως μας συνηγήθημεν και τὸν παλαιόν τοῦ κλάμου χειριστήν, τὸν ἀγαπητὸν φίλον μας και ἤδη ἐκ τῶν γραμματέων τῆς Τραπεζῆς Κοσμαδοπούλου κ. Ναπολέοντα Πορφυρογέννην.

Και ἀφ' οὗ περὶ διαφόρων ἄλλων ἀφορώντων εἰς τὰς καθ' ἑαυτοῦ ἐργασίας και τὴν ἐν γένει ἐμπορικὴν και βιομηχανικὴν τοῦ Βόλου κίνησιν συνεζητήσαμεν, εὐθύς ἀμέσως εἰς τὸ ζήτημα τῆς υγείας του ἠλθομεν, ἥτις τελευταίως σοβαρῶς τῷ ἐκλονίσθη, μὲ τὴν φοβερὰν νόσον ἥτις τὸν κατέλαβε, τὴν ἀποτρόπιον ἀσθένειαν πυώδους πλευρίτιδος, ἐξ ἣς διὰ τῆς ἐγκαίρου και καταλλήλου ἐπιχειρήσεως και θεραπείας ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου ἰατροῦ μας κ. Μωραίτου, ἠδυνήθη τέλος μετὰ μῆνας νὰ σωθῆ, ἐπανακτήσας αὐτὴν και πάλιν τὴν προτέραν του υγείαν. «Ναί, μοι ἔλεγε, ὁ κ. Μωραίτης διέγνωσε τὴν νόσον μου, αὐτὸς μὲ ἐνεχειρίθη και ὁ ἴδιος μὲ ἔσωσε τελείως θεραπεύσας με. Ναί, ὁ κ. Μωραίτης εἶνε εἰς ἐκτακτοῦς διγνωστῆς, προσεκτικώτατος και καθαρῶτατος χειρουργὸς και μέχρι ἀπιστεύτου βαθμοῦ φιλόανθρωπος πηλαστής. Συγγεντρῶν ἐν ἐαυτῷ, ὅτι ὑψηλὸν και τελείαν δύναται νὰ εἰσφέρει κανεὶς και εἰς τὴν πλεόν προηγμένην κοινωρίαν... Ἡ ἱστορία, κύριε Πρίντζη, προσέθετο, παρέχει πάμπολλα παραδείγματα και δὴ ὅτι πρὸς ἀνάδειξιν και ἀναγνώρισιν, ἐπιστημονικῆς τιμῆς ἀξίας, ἐξόχου φιλολογικοῦ πνεύματος, ὑπερτέρως τινος ἰκνότητος και δικκεκριμένης ὁπωδῆποτε διανοίας ἀρκεῖ νὰ περυσιασθῆ τῷ μύστει ἢ κατ' ἀλλήλους περίστασις.

Ἡμεῖς ἐπιπροσθέτομεν, ὅτι και τὸ ἔργον ἐκάστου συντρέπει κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἀμεσον, πάγκοινον ὁμολογίαν τῆς ὑπερόχου ἀξίας τοῦ ἐργαζομένου ἐπιστήμονος.

Ἐπὶ παραδείγματι, ἐμβριθῆς ἐπιστήμονες και ἐν Θεσσαλίᾳ σήμερον δὲν ἔλλείπουσι, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον διακρίνει και ἐξυψοῖ τὸν χειρουργὸν μας κ. Μωραίτην και πανελληνίου φήμης τὸν καθιστᾷ, εἶνε, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ὁ ὑπέρτερος ἐκείνου ἐπιστημονικός του ζήλος. Τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο ἰδανικὸν συντελεῖ ὡστε ὁ ἰατροχειρουργὸς μας κατὰ πολὺ φιλαν-

θρωπικώτερον τρόπον νὰ ἐνασκή τὸ ἔζον τοῦ ἰατροῦ και χειρουργοῦ ἐπάγγελμα. Οὕτω λοιπὸν ἐργάζεται ὁ ἰατρός μας, μετὰ ζήλου και πλήρους ἀφοσιώσεως διὰ τὴν ἀσθενῆ του. Ὅχι λοιπὸν ἀπαθῆς διάγνωσις, ψυχρὰ ἐπιχειρήσις και νεκρὰ ἀποθεραπεία, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπισκέψεως, ὅλαις δυνάμεσι δεῖται ἀγὼν πάλης σθένους. Οὐδεμία ὑστεροβουλία, οὐδὲν πρόσκομα δύναται ποτε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀνακόψῃ τὸν ἀγῶνα ἐκείνου. Ἡ αὕτη και προθυμία και ἀμύλλα τὸν διακρίνει εἰς τὸν δευνοπαθοῦντα τῆς κληθείας ἀγρότην, ὅσον και εἰς τοὺς νοσοῦντας τῶν μεγάρων ζαπλοῦτους θνητούς. Ἡ αὕτη εὐθύτης ἐν τῇ σκέψει βασιλεύει και ἡ αὕτη σαφὴς και θετικὴ διάγνωσις, ἐπιχειρήσις και ἀποθεραπεία ἀκολουθεῖ. Πρὸ τῆς θεραπείας και ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀσθενοῦς, ὡς εἰς θύσιμον βωμόν, τὸ πᾶν ἀφιερῶται. Οὐδεμία διακρίσις ἡμέρας ἢ νυκτός, ἐργασίμου ὤρας ἢ ἀναπαύσεως. Οὕτω λοιπὸν διὰ μοχλῶν και θετικῶς και ἐπιστημονικώτατα ἐργαζόμενος, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς νόσου νὰ κατισχύσῃ ἐπιζητεῖ, πάντα δὲ ἔστω και ἀπω κίνδυνον νὰ ἀποκρούσῃ ἐργάζεται, μὴ ἀνυπολόγιστος, καθὼς τὰ πράγματα βοῶσιν ἀν ὁ θεραπευόμενος, υγιάντας θὰ δυνηθῆ και ἔστω και ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ἀμύψῃ τὸν σωτήρα τοῦ ἰατροῦ διὰ τὰς τοιαύτας και τηλικαύτας αὐτοῦ ὑπ' ἐκείνου θυσίας.

— Ἐνα τοιοῦτον λοιπὸν ἐπιστήμονα, λατρεύει και ἀληθῆς αὐτῆς σέμνωμα θεωρεῖ ἡ πόλις μας και ἐν συνόλῳ ἡ Θεσσαλία. «Ὅ, τι δὲ ἤδη λέγω, δὲν εἶνε ἐκδήλωσις εὐγνωμοσύνης ἐνὸς παρ' ἐκείνου σωθέντος πολυτλήμονος τέως ἀσθενοῦς, ἀλλ' εἶνε μὴ μακρὰ ἀπήχησις τῶν βοῶντων ἐδῶ πραγμάτων. Εἶνε ἡ γενικὴ γνώμη, ἡ πεποιθήσις τῆς ἅλης μας ἐδῶ κοινωρίας, εἴπεινα.

Μετὰ τὴν τοιαύτην συνομιλίαν μας ἐπὶ τῆς φοβερᾶς του νόσου και τῆς θεραπείας του ὑπὸ τοῦ τόσον ἀγαπητοῦ και ἐπιλέκτου Θεσσαλοῦ ἐπιστήμονος, τοῦ και ἡμετέρου πολυτίμου φίλου ἰατροῦ κ. Νίκου Μωραίτου, μετὰ τοῦ φίλου κ. Ναπολέοντος Πορφυρογέννητος, και ἄτινα ἀπαρὰ θὴν ἄλως εἰς τι τῶν ἐξόχως λαμπρῶν τῆς παρχίας καφφροστικῶν ἐλέγομεν, εἰδειπνήσαμεν ἐκεῖ μὲ ὀρεκτικώτατα και νοστιμώτατα μπαρμποῦνια, ἄτινα ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω.

Ἐπίσης οἱ ἀδελφοὶ Κυριακόπουλοι κατήρτισαν μὴ μὲν κατὰ τὴν ἀνάστηκα ὑλοπολεμίου και οἰκιακῶν σκευῶν, ἐσχάτως ἀνεγειράντες ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ Δημητριάδος ὤριστον ἐπὶ τούτῳ κτίριον εὐρύχωρον και μεγαλοπρεπές.

Οἱ ἀδελφοὶ Κυριακόπουλοι φιλότιμοι και φίλεργοι πάντοτε, ἔμποροι δὲ ἐκ τῶν εἰδικῶν, παιδιόθεν καταγινόμενοι εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο, ἐποικίλαν τὸ εἶδος των μὲ πλοῦτον ὄραϊων και πολυτελῶν οἰκιακῶν κομψοτεχνημάτων, ἐπιτραπέζιων σκευῶν, λαμπῶν κτλ. διὰ τοὺς πο-

λυταλάντους, ως και άπλων και εύθηνων ειδών δια τας κατωτέρας τάξεις. Η δέ εύγενεία των, προθυμία των και συμβιβαστική πάντοτε συμπεριφορά των προς πάντας έν γένει καθιστά αυτούς μοναδικούς εις τό είδος των, και λίαν συμπαθείς προς τούς πελάτας.

Έπεσκέφθην είτα τόν γνωστόν έπιχειρηματίαν και φίλον κύριον Ι. Σαραφόπουλον έν τῷ έπί τής οδοϋ Ίωλκού γραφείω των. Ο κ. Σαραφόπουλος έμπορευθείς άλλοτε έν Αιγύπτω, ένθα έπ' άρκετόν διέμεινε, ένεκατέστη πρό τινων έτών έν Βόλω, ιδρύσας κάλλιστον μέγα έργοστάσιον σαπωνοποιείας, όπερ εργάζεται τελεσφόρως και υπό καλούς οίωनों, τῇ συνεργασίᾳ τοϋ ρέκτου και φιλοτίμου αυτού υίου κ. Γεωργίου.

Ο κ. Σαραφόπουλος πεπειραμένος και γνώστης τής συγχρόνου και έμπορικῆς προόδου, είναι κάτοχος έπιμελημένης αναπτύξεως, και

κριτής σοβαρός τών περιστάσεων. Ωμιλήσαμεν περί τῆς κρατούσης πολιτικῆς άνορθώσεως και είδον, ότι μετά πολλῆς έμβριθείας κρίνει τά πράγματα, μη θαμβούμενος, ούτε καμπτόμενος υπό τών βεβιασμένων έντυπώσεων.

Ο Βόλος άριθμεί πολλούς σοβαρούς άνδρας και πολιτικούς και έμπόρους και βιομηχάνους και έπιστήμονας, τιμώντας τόν τύπον, όστις χάριν αυτών προάγεται όσημέρι.

Οί Καρτάληδες, Τοπάληδες, Γεωργιάδαι, Γλαβάναι, Σταματόπουλοι, Κυριαζήδαι, Χρυσοβελώναι, Κανταρτζήδαι, οί έργοστασιάρχαι και μεγαλέμποροι Παππαγεωργίου, Καραμάνος, Πάλλης, Μζτσάγγος, Ζαρχής, Μουρτζοδικος, Μαρινλόπουλος, Ζαχράμπας, Ξανάρης, Ζάμπας, Διαμαντόπουλος και πολλοί άλλοι κρατούσι τά σκήπτρα τοϋ τόπου.

(Άκολουθεί)

ΠΩΣ ΤΡΑΝΕΨΕΣ!

Πώς τράνεψες μικρούλα μου, πότε έγινες μεγάλη! Αίγιος καιρός έπέρασε που σ' έφερε μια τόση δι, μικρή, μικρή, μικρούτσικη ή μητρική μου άγκάλη!

Πώς τράνεψες και μουγινης σωστή μεγάλη κόρη, μικρό πουλάκι άπτερο, περιστέρη δλόλευκη, γλυκειά παρθένα τώρα!

Σ' αυτό τό διάβα τῆς ζωῆς βασίλισσα! προχώρει... Και ένθυμού τῇ μάνα σου τῇ γῆ, κι' αυτή που γέννησε Σ' έσε όλα τά δώρα.

Είς τὰ γενέθλιά σου **ΚΑΙΤΗ** μου

30 8)βρίου 1911

Η μήτηρ σου

ΣΟΦΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΣΗ;

Τώρα που ό χρόνος άρχισε νά σβύνη τ' όνομά μου, Τῇν πεθαμένη άγάπη μας, σιγά νά σαβανώνη, για τελευταία πειά φορά, πάλι έλα σιμά μου, μήν άρνηθῆς, άγάπη μου, στο δάσος πάμε μόνοι...

Τώρα που σβύνει σιγαλά ή φλόγα τῆς καρδιάς σου, έλα νά σεριανίσουμε σ' αγαπημένα μέρη, κι' εκεί που θ' ανεμίζονται τά ξεπλεκα μαλλιά σου νά θυμηθούμε τά παληά, πιασμένοι χέρι, χέρι.

*Έλα νά ίδῆς πώς πέφτουνε μέ τό βορρηά τά φύλλα Και όπως τά ξεράκλαδα, στη χιονισμένη πλάσι, θέλω και σϋ νά αισθανθῆς, τῇν ίδια άνατριχίλα... Χειμώνησε, άγάπη μου! Γιατί νά χειμωνιάση;...

ΦΟΙΒΟΣ ΑΔΡΙΑΣ

ΑΙΩΝΙΑ ΔΑΚΡΥΑ

Όταν συλλογισθῆ τις, ότι ό θάνατος είνε αναπόφευκτος και ότι έγεννήθημεν διά ν' αποθάνωμεν πάντες μιαν ήμέραν, τότε τό ζήτημα είνε γενικόν και φυσικόν και δέν καθίσταται σκληρόν, όταν αποθνήσκῃ έπί τῆς γῆς πλησίον γονέων και συγγενών άλλ' όταν όμως τελευτᾷ με διάφορον τρόπον και σκληράς συνθήκας τῆς άδυσωπήτουμοίρας, τότε τό ζήτημα διαφέρει.

Είς νέος γίγας τῇν εύγενή ψυχήν, με προτερήματα σπάνια, βιοπαλαιστής δέ δεινός τοϋ ματαίου τούτου κόσμου, ό Ευάγγελος Πετράτος εύρε οίκτρον τέλος, πνιγείς εσχάτως έντός τοϋ ποταμοϋ, έν ᾧ ἤπαρῆσαν κατά τῇν αποφράδα ταύτην στιγμῇν τριάκοντα σύντροφοι και συνταξιδιωτάι του, οίτινες άκοντες κακή μοίρα δέν ἠδυνήθησαν νά τόν σώσωσιν.

Ο μεταστάς εκ Κεφαλληνίας έλκων τῇν καταγωγήν, ελχεν έλθη πρό εξαετίας εις Άβυσσινίαν και διετέλεσεν ως υπάλληλος, ταμίας κ' είτα ως Διευθυντής κατά περιόδους και εις τούς διαφόρους έμπορικούς σταθμούς τών Καταστημάτων τών Άδελφών Λιβιεράτου, εργασθείς κατά τό διάστημα αυτό εύόρως και επαξίως. Πρό διετίας όμως μη άρκούμενος εις τό γλισχρον τῷ μισθῷ επίδομα, τό όποιον παρέχουν γενικῶς τά Κραστήματα τών κ. κ. Λιβιεράτου, άπεχώρησε τῆς ύπηρεσίας των, παρκιτηθείς. Ηλθε τότε έν Σιδάμω τῆς Άβυσσινίας, όπου εργασθῆ πλέον υπό άλλην κλίμακα ελευθερίας και προόδου και τό κατώρθωσε, διότι πάντες έσπευσαν εκτιμώντες αυτόν, νά τῷ παρέξωσι τῇν συνδρομήν των και εδέχθη ούτω τῇν υποστήριξιν τών Καταστημάτων τών Άδελφών Λιβιεράτου, τοϋ κ. Φωτίου Λιβιεράτου, διευθυντοϋ τών Κραστημάτων κ. Λιβιεράτου, εις Άδεν, άτομικήν, τοϋ κ. Παναγ. Μυργαλή, έπιστήθιου φίλου του και τοϋ Ανθήμου Μονοκρούσου, πατριώτου του, κακορθώτας έν μικρῷ διαστήματι ενός και ἡμισέως έτους, νά εύδοκιμήσῃ, ότε περί τά

τέλη τοϋ μηνός Σεπτεμβρίου, υποθέσεών του ένεκεν, και ότε μετέβηκεν εις τῇν πρωτεύουσιν τῆς Άβυσσινίας Άδίσ—Άμπάμπα, μιαν ήμέραν πριν εισέλθῃ εις αυτήν, τῇν παραμονήν ακριβῶς τῆς ύψώσεως τοϋ Τιμίου Σταυροϋ, άποπειραθείς νά διέλθῃ κολυμβῶν ένα ποταμόν, έδυθίσθη, παρασυρθείς αϋθωρεί υπ' αϋτοϋ, καιτοι έτύγχανε κολυμβητής ικανός. Οί παρκαυχόντες έσπευσαν νά τόν σώσωσι, πλην τό σκληρόν πεπωμένον του ύπερίσχυσε και με όλας τās καταβληθείσας προσπαθείας περί άνελεύσεώς του, δέν εύρον ούτε τό σῶμα του, τό όποιον άνευρεθέν μετά πέντε ήμέρας, εκηδεύθη σεμνοπρεπῶς έν μέσω γενικῆς κατηφείας, άμα και άγανακτήσεως, δια τό φοβερόν συμβάν, υπό τών προσδραχμόντων εκείσε συγγενῶν και φίλων του.

Περί τῆς άρετῆς, τῆς εύγενείας τῆς ψυχῆς του και όλων έν γένει τών προτερημάτων του, τά όποια εκόσμουσιν αϋτόν και ή θεία Πρόνοια τόν είχε προικίσῃ, δέν εἶμαι ό άρμόδιος, ένα τά περιγράψω έγώ. Ίσως άλλος καταλληλότερος θά ἠδύνατο νά τό πράξῃ.

Πάντες ελπίζομεν εις τό μέλλον, τό όποιον δια τόν Ε. Πετράτον ἦτο κάτι ιδιαίτερον και άσύνηθες. Είχε καταστρώσῃ τά τῆς εργασίας του τόσον φρονίμως και έπιτηδίως, ώστε αἱ εκ τῆς εργασίας του ώφέλειαι ἦσαν άναμφισβήτηται. Έπιθυμῶν δέ τῇν επέκτασιν τών εργασιῶν του, εἶχεν αποφασίσει νά μετακαλέτῃ εἰς Άδίσ—Άμπάμπα τόν εκεί έμπορευόμενον άδελφόν του Νικόλαον, ως σύντροφον και βοηθόν του, αλλά φεϋ! τά πάντα έματαιώθησαν, διότι άλλως έβουλήθη τῷ Υψίστω και ἤδη στερούμεθα ενός άνεκτιμήτου φίλου και συντρόφου, τῇν άπώλειαν τοϋ όποιου θά θρηνηῶμεν έπαεί.

Ἡδῆ έρχομαι έγώ ό μόνος σου φίλος, άγαπητέ και άμοιρε Ευάγγελε, μεθ' οϋ διήλθες τόσον χρόνον μαζί έν Σιδάμω, νά σε έρωτήσω, διατί δέν με ήρώτησες, έστω ένδομύως, τί έμελλες νά πράξῃς, αλλά με όλος άσυλλόγιστον και στιγμιαίαν ανέψιν άπεφάσισες νά εισέλθῃς έντός τοιούτου δολοφόνου ποταμοϋ; και καταρῶμαι τῇν ὄραν, διατί τοϋλάχιστον νά μήν εύρεθῶ κατά τῇν άπαισίαν αϋτῇν στιγμῇν πλησίον σου, αν όχι, δια νά σε σώσω, τοϋλάχιστον δια νά με σύρῃς μαζί σου και χαθῶμεν μαζί, ως σωστοί αγαπημένοι φίλοι, εις τά θαλερά βάθη τοϋ ύπούλου νεροϋ, και όχι νά χαθῆς μόνος και τόσον άνελπίστως έν τοιαύτῃ ηλικίᾳ, 26 μόλις έτών σου. Κρίμα αἱ άδελφικαί ιδέαι μας, οί γλυκεῖς πόθοι μας, τά ὄρατα όνειρά

μας και αι μάταιαι ελπίδες του μέλλοντός μας! Τὰ πάντα ματαιότης!

Πάντες οι εν Σιδάμω γνωστοί σου και άγνωστοι ετι, εκθύμως προσέρχονται και δη εκ των μακρυνών μερών, ένθα ή θλιβερά και απρόοπτος ελθσις δεν είχε φθάσει εν καιρώ, και σε κλαίουσιν ως αδελφόν και συγγενή των, κι δ' εν Σιδάμω αρχαι με συνελυπήθησαν ομοίως έγγράφως, έμέ, τον μόνον σύντροφόν σου, τον μανάκριβον λάτρην σου, τον αδελφικόν σου φίλον, τον όποιον λησμονήσας, απήλθες εις άλλους τόπους, οι όποιοι, ειθε να εινε τουλάχιστον ευτυχέστεροι της προσωρινής ταύτης κατοικίας μας, και ήδη τραγικά δνειρα μας περικυκλούν εκάστην νύκτα και σε παρυσιαίζουν ενώπιόν μας κητά παικίλους τρόπους, ζωντανόν, γελαστόν και άληθινόν, και προηγορούμεθα ούτως, ότι την επάχυριον θα σε είδωμεν ως πρότερον πλησίον μας, μετά σπουδής και ζήλου εργαζόμενον.

Ο θάνατός σου εινε ψευδής και αν αληθώς απέθανες, ή άγια ψυχή σου δι' έμέ τουλάχιστον εινε άθάνατος, διότι δεν απέθανες ως οι άλλοι επί της γης, αλλά εντός ψυχρού ως το μάρμαρον υδατος και ως λέγει ή προοίμια: «Όπου του μέλλει να πιγίη, ποτέ του δεν πεθαίνει» ούτω και με την ιδεαν αυτήν δι' έμέ εισαι ζωντανός ακόμη. "Αν δε ο δρόμος σου ειναι μακρυνός, τότε σε περιμένω εγώ εις την άλλην ζωην και καλήν ανάπτυσιν, διότι δεν θέλω να κουρασθής εις την θέσιν, όπου σε έρριψεν ή μαγία και ζάλη του νερού.

Αιωνία σου ή μνήμη πολυκλυστε και αγαπητή Εύάγγελε.

Έν Σιδάμω

Δ. ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

"Ο,τι κατορθοί μία γλυκεία και ήσυχος λέξι: δεν επιτυγχάνουσι δέκα άπειλαί.

Η τύχη φεύγει, όταν τρέχης κατόπιν αυτής τουναντίον σε ακολουθεί, όποτεν δεν την προσέχης.

Πριν αποκαλύψη: μυτικόν εις φίλον, συλλογίσθητι, ότι και ούτος έχει φίλους.

Τα πάντα ειναι πικρά εις τον μη λέγοντα την αλήθειαν, τούναντίον συμβαίνει εις τον φιλαλήθην.

Ο πραγματικός σοφός ειναι ταπεινόφρων, ενώ ο άμαθής ειναι έγωιστής.

Ο,τι ποιεί τις προθύμως ειναι χάρις διπλασία αξίας.

Η ζωή ειναι καταδικη διά τον πτωχόν.

Ο θάνατος τούναντίον τῶ ειναι παρηγορία.

ΛΑΙΚΗΜΑ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Μενά λύπης πληροφορούμεθα, ότι ή σύγκλητος του Πανεπιστημίου συνέστησεν εις το υπουργείον την άρσιν της αναγνωρίσεως του 'Ελλην. 'Εκπαιδευτηρίου ή α' Αθηνά του κ. Δ. Πυλαρινου, εν Γαλαζίφω. Απορίας άξιον ειναι πως δεν λαμβάνουσιν υπ' όψιν οι άρμόδιοι την πολιτικήν σημασίαν, ην έχει εν Γυμνάσιον ανεγνωρισμένον εν Ρουμανία. Εκείνο το όποιον άφειλε να πράξη ή 'Ελλην. Κυβέρνησις από πολλών ετών δι' έξόδων της, όπως πράττουσιν ή Βουλγαρική και Ρωμουνική Κυβέρησις δαπανώσαι μεγάλα ποσά εν Μακεδονία, το έπραξεν εις φιλότιμος ιδιώτης, καταβαλών όλόκληρον ζωην και πολλά ήθικα και υλικά μέσα μέχρι τούδε περισυλέγων ούτω τους ανα την Ρωμουνίαν έλληνοπαιδας και αναχαιτίζων τον εκρουμνισμόν αυτών.

Οι κύριοι του Πανεπιστημίου δεικνυνται ούτω άσπλαγχνότεροι της Ρωμουνικής Κυβερνήσεως, ήτις κατά τον τελευταίον καταδιωγμόν έσεβάσθη μόνον το 'Εκπαιδευτήριον τούτο του κ. Πυλαρινου και δεν το εκλείσει, μη εύρούσα ούδεν το επιλήψιμον. Αλλ' ήδη παραδόξως θέλει να το κλείση αυτή ή Σύγκλητος του Πανεπιστημίου, ή φυσική αυτή προστάτις των 'Ελλην. γραμμάτων. Και φυσικώς θα κλείση διότι δια της άρσεως της αναγνωρίσεως εκλείπει ο ισχυρότερος λόγος της ύπαρξέως του. Έθνικοί λόγοι υπαγορεύουσι την υποστήριξιν δια πάντος μέσου τοιούτων 'Εκπαιδευτηρίων και ελπίζομεν, ότι ή 'Ελλ. Κυβέρνησις δεν θα προβή εις τοιούτον άνθεθικόν διάβημα, καταστρέφουσα εργασία πολλών ετών.

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Εις το άνωχο σώμα του άνωχού Μήτσου Φωτοπούλου

Νειάτα, Χρόνια, Όνειρα, Έλπίδες και Ζωή, τα έφησες σαν το πουλι που με χαρά αφήνει το κλουβί του και στο άπειρο πετά...

Χάρμα και έορτή του δύστυχου τώρα σπητιού σου, στήριγμα σὺ των πατρικῶν και μητρικῶν δνειρων, μόνη γλυκεία παρηγορία των αδελφιών σου, Έφυγες... Όχι! επέταξες σε άλλες σφιίρες, σε σφιίρες της αιώνιας αύγής και της άθανασίας...

Το Δάκρυ μας, αρχή της μνημοσύνης θε να σου κάνη το χωμά σου απαλάφρο και άילו, για να μη σε βαρύνει στον ύπνο σου... ύπνο... παντοτεινό!

Τα δροσερά τριαντάφυλλα που στο κορμί σου για ύστερόν στολίδι σκορπίζουν την μυρωδιά τους, ... μυρωδιά νεκρική, εινε των φίλων σου τα δάκρυα, στον κήπο της σβυσμένης σου ζωής...

Και τώρα... Κοιμήσου! . Κοιμήσου ήσυχα, κανείς δεν θα ταραξή τον ύπνο σου... Κανείς δεν θε να σε ξυπνήση περῶ... Και ως μακρυνό νανούρισμα στον ύπνο το βαρύ σου, θα έρχεται ή ανάμνησις πάντα να σου θυμίζει, πως ζής για μας παντοτεινά...

Μ. ΠΑΠΑΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Έκ του ζητήματος της Βουλής.

- Τι νέα από την Βουλήν, Κώστα;
- Νά, συζητούν δια το λαθρεμπόριον του Μπενάκη.
- Μά αυτός το έκαμε; δεν πιστεύω.
- Αν δεν τα έκαμιν εδέχθη να το κάμουν, όπερ εν και το αυτό.

Επί του αυτού θέματος.

- Μή αλήθεια, ότι ο Μπενάκις έκαμε τα επιπλά του εις το έξωτερικόν;
- Έτσι φαίνται, αφού τα έφερν απ' εκεί.
- Τότε και ήμεεις να μη του δίδωμεν ψήρο.
- Απ' έναντίας να του δίδωμεν' δια να τον ένθαρρύνωμεν να μας προτιμά άλλοτε.

Και τώρα ή Βουλή τί θα κάμη;

- Θα καθήση καλά εις τα αυγά της και ο Μπενάκης καλήτερα εις τα επιπλά του.

Μεταξύ δύο,

- Είμαι αλήθής, ότι ο Βενιζέλος θα ελαττώση έφέτος τον δασμόν της ζαχαρώσεως και του πετρελαίου;

- Βεβαίότατον, δεν βλέπεις, ότι ήρχισαν να της ύψώνουν την τιμήν;

- Πως σου φαίνεται ή Κυβέρνησις, Γιάννη, θα την ψηφίση εις τάς νέας εκλογάς;

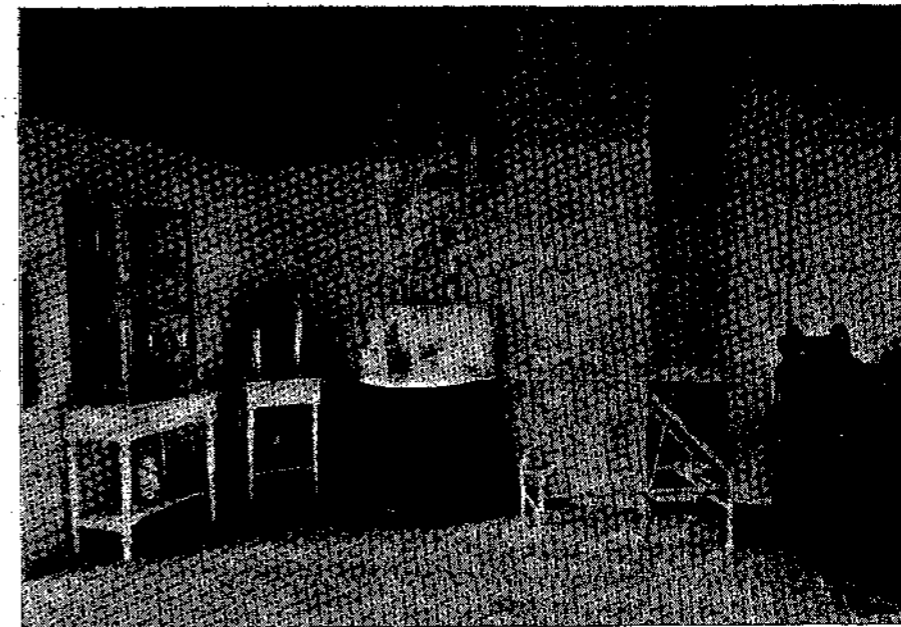
- Αν με βάλη νέους φόρους, μάλιστα, αν δεν μας βάλη, όχι.

- Α, κατάλαβη, θέλεις να πής το έναντίον.

- Ποσώς. Δέν κατάλαβες τόσα χρόνια, ότι υποστηρίζομεν μόνον εκείνους. όπου μεξ βάζουν φόρους; Θα ιδή: άμα παύση, θα την μαυρίσωμεν.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ καπέλλα πάντοτε. Εις ένκ σιδηροδρομικόν σταθμόν εν Άγγλία, κυρία τις φορούσα τεράστιον πύλον με παμμέγεθες πράσινον πτερόν π λ ε ρ ε ζ άπεχαιρέτησε φιλικήν οικογένειάν της.

Αίφνης το τραίνον άνευ ούδεμιός προειδοποιήσεως έκκινεί. Αμέσως ο σταθμάρχης δια σημείων το σταματά, ο δε μηχανικός άπολογούμενος λέγει: ότι του έφάνη εξαίφνης το πτερόν της κυρίας ως ή είδοποιητήριος πρασινή σημαία!! "Ω! καπέλλα!

Το τελειότερον καθ' όλην την Ανατολήν οφθαλμολογικόν Χειρουργείον, της οφθαλμολογικής Κλινικής του οφθαλμολόγου μας

κ. ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Πρόκειται περί της αξίας του ανθρώπινου σώματος, την οποίαν ήθέλησε να υπολογίση επιστήμων τις επί τη βάσει των συστατικών του. Ἐκ τοῦ υπολογισμού δὲ τούτου ἐξάγεται δυστυχῶς, ὅτι ὅσον μεγάλη καὶ ἔν εἶνε ἡ ἡθικὴ ἀξία ἀνθρώπου τινός, ἡ σωματικὴ του ἀξία εἶνε πολὺ ὀλίγη. Ἀνθρώπος ἔλαυν βάρους 75 χιλιογράμμων ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν φράγκων 27,50. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει τὴν τιμὴν τῶν συστατικῶν τοῦ σώματός του, δηλαδὴ τοῦ φωσφόρου, τοῦ ἀσβετίου, τῶν λευκωματωδῶν οὐσιῶν, τοῦ σιδήρου, τοῦ θείου κλπ. Τὸ πᾶχος του ἀξίζει 12 φράγκα· ἐνῶ δὲ σίδηρος τοῦ σώματος μόλις ἰσχυρεῖ πρὸς κατασκευὴν καρφίου μετρίου μεγέθους. Σάκχαρις ὑπάρχει εἰς τὸ σῶμα ὅση ἀρκεῖ νὰ γεμίσῃ μίαν κοινὴν ζαχαροθήκη, ἀλλὰ δὲ ἐπίσης ὅσον περιέχει κοινὴ ἀλαταποθήκη. Ἡ περιεχομένη εἰς τὸ σῶμα ὀβρετος ἀρκεῖ μόλις διὰ τὸ ἐπίχημα ἐνὸς ὀρνιθῶνος, τὸ δὲ περιεχόμενον εἰς αὐτὸ φωσφόρον ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ εὐροσκορμένο εἰς 2,200 πυρεῖα. Μετὴν περιεχομένην εἰς τὸ σῶμα μαγνησίον ἀποτελεῖται μία δόσις καθαρῶσιου καὶ αἱ λευκωματώχοι οὐσίαι ἰσοδυναμοῦν μετὰ 100 περίπου φά.

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΗ—ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ ΑΣΦΑΛΗΣ

*ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου
καὶ τῆς χειρός.*

Ἐπὶ τῇ βάσει πολυετοῦς πείρας, ἐπιστημονικῶν μελετῶν καὶ τῆς προόδου τοῦ πνευματισμοῦ δυνάμεθα νὰ ἀνακαλύψωμεν, ἰὼν τὸν χαρακτήρα ἀτόμου τινός, 1ον Τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματα αὐτοῦ. 2ον Τὰ βλέψεις καὶ ἐπιθυμίας του. 3ον Τὰ κυριώτερα τοῦ παρελθόντος βίου του. 4ον) Ποῦ ἤδη βαδίζει καὶ ἂν ἀπειλήται ὑπὸ συμφορᾶς ἢ εὐνοεῖται ὑπὸ τῆς τύχης. 5ον Πιθανὰ γεγονότα τοῦ μέλλοντος βίου του.

Ἀποκαλύψεις σχετικαὶ πολυόριθμοι, ἐπιτυχία πλήρης ἐπὶ 40 ἀτόμων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σενοδοχείου «Ἡράκλειον» ἐν Αἰθῆσῃ, ἑτέρα ἐπὶ 30 ἀτόμων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σενοδοχείου τῆς Μ. Βασιανίας ἐν Κωνσταντινί, ἑτέρα ἐσχάτως ἐν τῷ ρωσικῷ ἀεροπλοίῳ «Βασίλισσα Ὀλγα» ἐν πλῶ καὶ ἑτεραὶ ἄλλαι ἐν συναναστροφαῖς μᾶς κείνουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν τοιοῦτων ἀποκαλύψεων, κατόπιν προσωπικῆς ἢ φωτογραφικῆς ἐξετάσεως.

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» ἡ ἐκδόσεις μας αὕτη παρέχεται δωρεάν. Εἰς πάντα μὴ τοιοῦτον ἀντὶ φρ. 5 ἢ ἐξέτασις γίνεται εἴτε προσωπικῶς εἴτε διὰ φωτογραφίας τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου, ἥτις νὰ μὴ εἶνε παλαιότερα τῶν δύο ἐτῶν καὶ νὰ σημειώται ὀπισθεν ἰδιοχειρῶς ἡ ἡλικία του, τὸ ὄνομα, ἡ πατρὶς καὶ ἡ διαμονὴ του.

Ὁμοίως καὶ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς γραφῆς ἀποκαλύπτεται ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ ποῖόν τοῦ ἀτόμου.

Πᾶσα σχετικὴ αἰτήσις ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κύριον Φ. ΠΙΝΤΕΖΗΝ Εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Προσεχῶς ἐκδοθήσεται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Φύσεως» Καλλιτεχνικὸν Λεύκωμα τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ διαμενοντῶν Ἑλλήνων, ἐν ᾧ ἐκτὸς τῶν σημειώσεων καὶ πληροφοριῶν τῶν ποικίλων κέντρων τῆς ὑψηλῆς, ἐν ᾧ εἰσὶν ἐγκρατεστημένοι ἡμέτεροι ὁμογενεῖς, θὰ περιέχωνται καὶ αἱ εἰκόνες τῶν διαπρεπῶν τοιοῦτων μετὰ τοῦ εἴδους τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ κατὰ γωγῆς αὐτῶν.

Παρακαλοῦνται ὅθεν ὅσοι λάβουν σχετικὴν ἀγγελίαν, εὐχρεστούμενοι, νὰ μᾶς ἀπαντήσωσι ταχέως.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφεῖαις εὐρίσκονται ὀλίγα ἔτι σώματα τοῦ «Πανοράματος» χρυσοδέτου, ἐν ᾧ περιέχονται καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες τῶν Βασιλέων καὶ Πριγκίπων, ὑπουργῶν καὶ ἐπιστῆμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ πλείστων πόλεων καὶ ὠραίων τοπειῶν.

Στέλλεται ἀντὶ φρ. 10 παντὶ προαποστέλλοντι τὸ τίμημα.

ΦΩΤΟΖΙΓΚΟ-ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Ἐκτελοῦνται πᾶσαι σχετικαὶ παραγγελίαι ὡς καὶ ἐπαρχιῶν καὶ ἐξωτερικοῦ εἰς τιμὰς ἡλαττωμένας. Πωλοῦνται καὶ μισθοῦνται κλισεὶ μεταχειρισμένα πρᾶσιπων, πόλεων, τοπειῶν καὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν παραστάσεων Ἐκτελεσις δελταρίων εἰκονογραφημένων κτλ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Τόμοι τῆς «Φύσεως» χρυσοδέτοι τῶν παρελθόντων ἐτῶν ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφεῖαις, ὡς καὶ πρὸς τοὺς κεντρικωτέροις βιβλιοπωλείοις τῶν Ἀθηνῶν ἀντὶ φρ. 12 ἕκαστος ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν.